

θ α ν ά σ η ς τ ρ ι α ρ ι δ η ς

Οιδίνους

πλεκτάνη για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

μορφής δε της σης ουκ απεστάτει πολύ

σημείωση

Και ο Οιδίπους (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για την πανάρχαια πλεκτάνη που μπορεί να εγκατασταθεί γύρω από την ύπαρξη – ή και μια ιστορία για το κουκούλι που φτιάχνει ο ανθρωπίνος νους προκειμένου να υπερασπιστεί (: να δικαιώσει) τον ακατάληπτο εαυτό του.

Για τον *Οιδίπου* ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παραστάσιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητα» του παραμένει (και πάλι και διαρκώς) ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Η αλλαγή του σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Και φυσικά δεν έχω αντίρρηση αν οι ρόλοι του «άντρα» και της «γυναίκας» παιχτούν από ηθοποιούς του αντίθετου φύλου, ή αν παίζουν δύο άντρες ή δύο γυναίκες ή δύο άντρες ντυμένοι γυναίκες ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικες είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Και δεν με πειράζει αν κατά τη διάρκεια της παράστασης κυλήσει αίμα στη σκηνή. Οι θεατές θα ξέρουν πως είναι θέατρο, κάτι που συμβαίνει στα ψέματα.

Κι ούτε θα με πείραζε αν οι δυο ηθοποιοί μιας ενδεχόμενης παράστασης είχανε ε ξ α ρ χ ή ς (από την πρώτη σκηνή) β γ α λ μ έ ν α τ α μ ά τ ι α τ ο υ ς – και παίζανε ψηλαφητά τους ρόλους τους, παραδομένοι στη συνθήκη της τυφλότητας. Και πάλι όλοι θα αντίκριζαν το φριχτό θέαμα και θα ξέρανε πως είναι μια σύμβαση, ένα ψέμα, μια τυφλή πλεκτάνη της ανθρωπίνης ανεπάρκειας μέσα στην επικράτεια του θεάτρου.

θ. τ. – Μάιος 2013

ΠΡΟΣΩΠΑ: ο Λ, η Ι, η οικογένειά τους.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Καλημέρα...]
2. [Αν θέλεις να έχεις έτοιμο το γλυκό στο μεσημεριανό τραπέζι...]
3. [Καλημέρα, μητέρα...]
4. [Θα ζήσουμε σαν οικογένεια...]
5. [Γύρισα, λοιπόν...]
6. [Πού τα έμαθες όλα αυτά;]
7. [Πάντως, θέλω να ξέρεις κάτι...]
8. [Μητέρα... Τι συμβαίνει, μητέρα;]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Έχει ακόμη αρκετή ώρα για να ψηθεί...]
10. [Τα μήλα στο φούρνο... Νομίζω πως έχουν αρχίσει να μυρίζουν...]
11. [Θυμάσαι πότε ακούσαμε για πρώτη φορά αυτό το τραγούδι;]
12. [Μπορείς, βέβαια, να πεις πως είναι μονότονος...]
13. [Μητέρα...]
14. [Γαλήνεψε... Προσπάθησε να γαληνέψεις...]
15. [Ξέρεις τι σκέφτομαι;]
16. [Θέλω να μου πεις κάτι ακόμη... Κάτι ακόμη για τον πατέρα...]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Ένας άντρας και μια γυναίκα, ο Λ και η Ι, σε ένα αστικό σαλόνι που είναι ενωμένο με την κουζίνα. Και οι δυο τους είναι γύρω στα 45 με 50. Φορούν μοντέρνα αστικά ρούχα.

Η Ι μπαίνει στο χώρο. Ο άντρας κάθεται στο τραπέζι, πίνει το τσάι του και διαβάζει από μια ηλεκτρονική ταμπλέτα. Από τα λεγόμενά τους συμπεραίνουμε πως είναι πρωί.)

I: Καλημέρα...

Λ: *(Δίχως να σηκώσει το κεφάλι του.)* Καλημέρα...

I: *(Πηγαίνει προς το παράθυρο.)* Το βράδυ έβρεξε;

Λ: Δεν νομίζω...

I: Είχα την αίσθηση πως όλο το βράδυ έβρεχε...

Λ: Πάντως, τώρα έβγαλε ήλιο...

I: *(Κοιτάει από το παράθυρο.)* Ναι, είναι ένα ηλιόλουστο πρωινό...
Παράξενο...

Λ: Το είχαν προβλέψει...

I: Τι είχαν προβλέψει;

Λ: Αυτό με την ηλιοφάνεια... Το είχα δει από χθες...

I: Να σου σερβίρω τσάι;

Λ: Έχω πει...

I: *(Κοιτάζει με έκπληξη την καφετιέρα.)* Ετοιμασες καφέ για εμάς;

Λ: Ναι, ετοίμασα...

I: Μα αφού η μυρωδιά του καφέ σου προκαλεί ημικρανία...

Λ: Είπα να κάνω μια αλλαγή λόγω της ημέρας... Και προσπάθησα να μην τον μυρίσω...

Ι: (Σερβίρει τον καφέ της.) Σε ευχαριστώ... Αλλά ο καφές του παιδιού θα κρυώσει...

Λ: Όχι, δεν θα κρυώσει... Γι' αυτό έχουν εφευρεθεί οι καφετιέρες... Όποτε και να σηκωθεί, θα τον βρει ζεστό...

Ι: (Πηγαίνοντας και πάλι στο παράθυρο.) Δεν μπορώ να καταλάβω τι άκουγα χθες το βράδυ... Ήμουν σίγουρη πως ήταν βροχή...

Λ: Τον μικρό τον άκουσες που γύρισε;

Ι: Μην τον λες «μικρό»... Ναι, και βέβαια τον άκουσα... Γύρισε κατά τις τρεισήμισι...

Λ: Είναι λίγο αργά το τρεισήμισι... Είναι παιδί ακόμη...

Ι: Μπορεί να βγαίνει και να γυρίζει ό,τι ώρα θέλει... Εξάλλου, σήμερα έχει τα γενέθλιά του... Είναι πλέον ενήλικος...

Λ: Ναι, από σήμερα είναι ενήλικος...

Ι: Ξέρεις, δεν μπορώ να το πιστέψω...

Λ: Που γίνεται ενήλικος;

Ι: Που πέρασε τόσος χρόνος...

Λ: Φαντάζεσαι πόσα εκατομμύρια άνθρωποι μες στους αιώνες έχουν πει ακριβώς την ίδια κουβέντα; Οι άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν το χρόνο... Νιώθουν πως τους απειλεί...

Ι: Αλήθεια είναι αυτό...

Λ: Ίσως γιατί κατά βάθος είναι απάνθρωπη επινόηση...

Ι: Δεν ξέρω, μπορεί και να είναι...

Λ: Πάντως, εγώ δεν συμφωνώ με αυτές τις νυχτερινές βόλτες...

Ι: (Ενοχλημένη.) Το παιδί μπορεί να βγαίνει και να πηγαίνει όπου θέλει...

Λ: Δεν γίνεται κάποιος να βγαίνει και να περπατάει μόνος του μέσα στη νύχτα...

Ι: *(Επαναλαμβάνει την προηγούμενη φράση της σχετικά εκνευρισμένη.)* Μπορεί να πηγαίνει όπου θέλει...

Λ: Πρέπει να έχει φίλους και παρτές... Δεν μπορεί να περπατάει μόνος του μέσα στη νύχτα...

Ι: Δεν θα του πούμε εμείς τι θα κάνει στη ζωή του...

Λ: Μπορεί να τον πειράξει κάποιος ανώμαλος... Ή να γίνει ανώμαλος ο ίδιος...

Ι: Θέλω να σταματήσεις...

Λ: Σου έχει πει για τα σκυλιά;

Ι: Για τα σκυλιά;

Λ: Ναι, για τα σκυλιά που συναντάει...

Ι: Μπορεί να πηγαίνει όπου θέλει... Αν του αρέσει να κάνει μοναχικούς περιπάτους, θα κάνει μοναχικούς περιπάτους...

Λ: Εσύ δεν ανησυχείς;

Ι: Να ανησυχώ για τι;

Λ: Για τα σκυλιά...

Ι: Όταν περπατάει, τον ακολουθεί ένα σκυλί... Δεν βρίσκω τίποτε παράξενο σε αυτό... Τα σκυλιά ακολουθούν τους ανθρώπους... Γυρεύουν παρτές...

Λ: Ο ίδιος μου είπε πως –

Ι: *(Τον κόβει.)* Νομίζω πως ξύπνησε... *(Πηγαίνει προς την πόρτα του διαδρόμου.)*

Λ: Δεν μπορεί να ξύπνησε... Ποτέ δεν ξυπνάει τόσο νωρίς...

Ι: *(Επιτακτικά.)* Μπορείς να σταματήσεις, σε παρακαλώ;

Λ: Δεν συζητάμε κάτι κακό...

Ι: Ειδικά σήμερα θέλω να σταματήσεις...

Λ: Είναι πια ενήλικος, μπορούμε να συζητάμε μαζί του τα πάντα...

Ι: *(Αργά, προσπαθώντας να μιλήσει με ηρεμία.)* Σήμερα είναι τα γενέθλιά του... *(Με ένταση και εκνευρισμό που δεν μπορούν πλέον να κρυφτούν.)* Σήμερα γιορτάζουμε τα γενέθλιά του...

Λ: *(Υποχωρητικά.)* Έλα, ηρέμησε...

Ι: Και κανένας δεν έχει το δικαίωμα να χαλάει τη γιορτή του σπιτιού μας...

Λ: *(Πολύ υποχωρητικά.)* Ζητώ συγγνώμη... Δεν είναι ανάγκη να υψώνεις τον τόνο της φωνής σου...

Ι: *(Αλλάζοντας κι αυτή τόνο.)* Κι εγώ συγγνώμη...

Λ: Δεν ήθελα επ' ουδενί να σε εκνευρίσω...

Ι: Το ξέρω... Προφανώς είναι ο εκνευρισμός της ημέρας...

Λ: Ναι, ο εκνευρισμός...

Ι: Πάντοτε συμβαίνει αυτό στις γιορτές...

Λ: Αλλά θα το δεις... Το μεσημέρι, στο τραπέζι, θα είναι όλα υπέροχα...

Ι: Ναι, φυσικά...

Λ: Θα γιορτάσουμε τα γενέθλιά του...

Ι: Θα γιορτάσουμε το πιο σπουδαίο γεγονός της ζωής μας...

Λ: Ναι, το πιο σπουδαίο γεγονός...

Ι: Αυτό που δίνει νόημα σε όλα τα υπόλοιπα...

Λ: Μάλιστα, σκέφτομαι να του κάνουμε μια έκπληξη...

I: Έκπληξη; Τι έκπληξη;

Λ: Ένα γλυκό... Θα του φτιάξουμε ένα γλυκό...

I: Τι γλυκό;

Λ: Ένα γλυκό... Και μάλιστα θα του το φτιάξω εγώ...

I: Γιατί εσύ;

Λ: Γιατί δεν το περιμένει από μένα... Έτσι η έκπληξη θα είναι ακόμη μεγαλύτερη...

I: Μα δεν ξέρεις να φτιάχνεις γλυκά...

Λ: Δεν είναι δύσκολο γλυκό... Μπορεί να το φτιάξει ο καθένας...

I: Ποιο γλυκό θα του φτιάξεις;

Λ: Ψημένα μήλα στο φούρνο... Με ζάχαρη και λικέρ...

I: (Με απορία.) Ψημένα μήλα; Πρώτη φορά ακούω για τέτοιο γλυκό...

Λ: Κι εγώ δεν το ήξερα... Μα δείχνει ενδιαφέρον...

I: Και γιατί να αρέσει κάτι τέτοιο στο γιο μας;

Λ: Το έγραψε ο ίδιος στη σελίδα του στο Ίντερνετ...

I: Πότε;

Λ: Σήμερα το πρωί...

I: Τι έγραψε δηλαδή;

Λ: «Πεθύμησα ψημένα μήλα στο φούρνο... Με λικέρ και κανέλα...»

I: (Με ανησυχία.) «Πεθύμησα»;

Λ: Ναι, «πεθύμησα»...

I: (Βιαστικά, σαν να μην θέλει να συνεχίσει τη συζήτηση.) Εντάξει, έχει το δικαίωμα να γράφει ό,τι θέλει...

Λ: Αν ήταν μια άλλη μέρα, θα έλεγα πως δεν μπορεί να γράφει ότι «πεθύμησε» κάτι που ποτέ δεν έχει δοκιμάσει...

Ι: (Σαν να μιλάει μηχανικά.) Ο καθένας άνθρωπος μπορεί να γράφει ό,τι θέλει...

Λ: Κι εσύ θα μου απαντούσες πως ο καθένας άνθρωπος μπορεί να γράφει ό,τι θέλει...

Ι: Ο καθένας –

Λ: (Τη διακόπτει.) Αλλά σήμερα είναι τα γενέθλιά του...

Ι: Ναι, έχεις δίκιο...

Λ: Οπότε σκέφτηκα να κάνουμε μια αλλαγή... Να αφήσουμε τις συζητήσεις και να του φτιάξουμε το γλυκό που «πεθύμησε»...

Ι: Συμφωνώ...

Λ: Ίσως να έρθουμε έτσι λίγο πιο κοντά...

Ι: (Κοφτά και χαμηλόφωνα.) Δεν έχουμε τη συνταγή...

Λ: (Αιφνιδιασμένος.) Τι δεν έχουμε;

Ι: Τη συνταγή... Δεν ξέρουμε πώς φτιάχνεται ένα τέτοιο γλυκό...

Λ: Βγάζεις τα κοτσάνια κρατώντας το μήλο ολόκληρο... Στην τρύπα που έχει ανοίξει, βάζεις μια μεγάλη κουταλιά ζάχαρη, μισό φλιτζάνι νερό και μισό φλιτζάνι λικέρ. Το ψήνεις στο φούρνο για μία ώρα...

Ι: Ακούγεται πολύ απλό...

Λ: Το σερβίρεις με κανέλα...

Ι: Στο Ίντερνετ βρήκες τη συνταγή;

Λ: Ναι, τη διάλεξα ανάμεσα σε δεκάδες άλλες παραπλήσιες...

Ι: Στο Ίντερνετ βρίσκεις ό,τι να 'ναι... Μπορεί να μην βγαίνει γλυκό από αυτήν...

Λ: Διάβασα σχόλια αυτών που το δοκίμασαν...

Ι: Και τι έλεγαν τα σχόλια;

Λ: Ήταν όλοι ενθουσιασμένοι...

Ι: Εγώ πάντως ξέρω μόνο τη μηλόπιτα...

Λ: Δεν ήσουν υποχρεωμένη να ξέρεις όλα τα γλυκά που υπάρχουν...

Ι: Ας το δοκιμάσουμε, λοιπόν...

Λ: Εγώ θα το κάνω... Μόνος μου...

Ι: Γιατί μόνος σου;

Λ: Θα είναι το πρώτο γλυκό που φτιάχνω ποτέ μου... Θα είναι το δώρο μου για ετούτη την ημέρα...

Ι: Είναι πολύ ωραίο που σκέφτηκες κάτι τέτοιο...

Λ: Μονάχα πρέπει να βγω να αγοράσω τα μήλα... Να αγοράσω έξι κόκκινα μήλα...

2.

I: Αν θέλεις να έχεις έτοιμο το γλυκό στο μεσημεριανό τραπέζι, πρέπει να υπολογίσεις το χρόνο... Μου είπες πως θέλει μία ώρα το ψήσιμο...

Λ: Ναι...

I: Κι έπειτα πρέπει και να κρυώσει...

Λ: Έχεις δίκιο, θα φύγω τώρα για να πάω στο σούπερ μάρκετ...

I: Νομίζω πως είναι το πιο σωστό...

Λ: *(Σηκώνεται και πηγαίνει πίσω της. Την πιάνει από τους ώμους.)*
Είσαι ευτυχισμένη;

I: *(Με ελαφριά έκπληξη και αμηχανία.)* Ευτυχισμένη;

Λ: Ναι, ευτυχισμένη... Που μεγαλώσαμε το γιο μας... Που τον φτάσαμε δεκαοχτώ χρονών...

I: Μου φαίνεται τόσο αυτονόητο, που δεν το σκέφτομαι καν... Μα ναι, τώρα που ρωτάς, δεν μπορώ να φανταστώ μεγαλύτερη ευτυχία από αυτήν...

Λ: Τελικά ήταν κάτι... *(Σαν να σκέφτεται.)*

I: *(Σαν να βιάζεται.)* Ήτανε κάτι που έγινε... Έπρεπε να γίνει και έγινε...

Λ: *(Σαν να σκέφτεται.)* Πώς να το πω... Ήτανε κάτι κανονικό...

I: Μα φυσικά και θα ήτανε κανονικό...

Λ: Δεν το περίμενα...

I: Οι άνθρωποι είναι φτιαγμένοι για να μεγαλώνουν παιδιά... Για να γεννάνε παιδιά και να τα μεγαλώνουν... Δεν υπάρχει τίποτε πιο κανονικό από αυτό...

Λ: Φοβόμουν πως δεν θα τα καταφέρναμε...

Ι: Εγώ, πάλι, ήμουν σίγουρη πως θα τα καταφέρναμε...

Λ: Δεν φοβήθηκες ποτέ;

Ι: *(Τον κοιτάει στα μάτια για μια στιγμή.)* Όχι, δεν φοβήθηκα...

Λ: Αυτό είναι υπερβολή... Δεν είναι δυνατόν να μην φοβήθηκες...

Ι: Δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις...

Λ: Στα σίγουρα υπάρχει μια φορά που φοβήθηκες...

Ι: Δεν θέλω να το συζητήσουμε αυτό...

Λ: Όταν το παιδί σταμάτησε να αναπνέει, φοβήθηκες... Κι εγώ φοβήθηκα...

Ι: *(Χαμηλόφωνα.)* Δεν είναι η ώρα, ούτε η μέρα...

Λ: Φοβηθήκαμε όσο δεν μπορούσαμε ποτέ να φανταστούμε μέχρι τότε...

Ι: *(Τον πιάνει από τους ώμους. Τον κοιτάζει κατάματα. Χαμηλόφωνα.)* Σε παρακαλώ, σταμάτα...

Λ: Δεν είναι ντροπή που φοβηθήκαμε... Δεν είναι ντροπή ο φόβος... *(Με εκνευρισμό.)* Και δεν νομίζω πως έχεις το δικαίωμα να μου απαγορεύεις να μιλάω γι' αυτό...

Ι: *(Με αντίστοιχο εκνευρισμό.)* Θέλεις να μιλήσουμε γι' αυτό; Θα κερδίσεις κάτι άμα μιλήσουμε γι' αυτό;

Λ: Ναι, μπορεί και να κερδίσουμε...

Ι: *(Με εκνευρισμό.)* Να μιλήσουμε, λοιπόν... Δεν έχω αντίρρηση να μιλήσουμε για ό,τι θέλεις...

Λ: *(Σε πιο ήρεμο τόνο.)* Δεν είναι ανάγκη να φωνάζεις...

Ι: *(Με ένταση, σαν να μην τον άκουσε.)* Και ναι, έχεις δίκιο... Δεν είναι διόλου ντροπή... Ήταν ένα μωρό στο πάγκο, που έμοιαζε να μην αναπνέει...

Λ: Δεν χρειάζεται να φωνάζεις...

Ι: (*Εξακολουθεί στον ίδιο τόνο.*) Και ναι, φοβήθηκα πολύ τότε...

Λ: (*Χαμηλόφωνα και κοφτά.*) Δεν έμοιαζε...

Ι: Τι είπες;

Λ: Δεν «έμοιαζε» να μην αναπνέει...

Ι: (*Με αλλαγμένο τόνο, χαμηλόφωνα.*) Το έχουμε συζητήσει πολλές φορές αυτό... Έχουμε διαφορετικές απόψεις...

Λ: Δεν ανέπνεε, και το ξέρεις...

Ι: Δεν έχει σημασία τι πιστεύει ο καθένας μας... Σημασία έχει πως τελικά ανέπνευσε...

Λ: Γιατί θέλεις να το θάψεις; Ξέρεις πως για δέκα λεπτά το παιδί δεν είχε ανάσα...

Ι: Ήτανε νύχτα και μόλις είχαμε ξυπνήσει...

Λ: Πήραμε τηλέφωνο στις Πρώτες Βοήθειες... Μας έδωσαν οδηγίες... Το γυρίσαμε μπρούμυτα, το χτυπήσαμε στην πλάτη... Το παιδί δεν ανέπνεε...

Ι: *Νομίζαμε* πως δεν ανέπνεε...

Λ: Το παιδί δεν ανέπνεε... Έστειλαν ασθενοφόρο...

Ι: (*Με τρεμάμενη φωνή.*) Κάποτε όμως ανέπνευσε...

Λ: Ναι, κάποτε ανέπνευσε... Δεν ανέπνεε, αλλά κάποτε ανέπνευσε...

Ι: Και όταν ήρθε το ασθενοφόρο, το παιδί ήταν ζωντανό... Και τους είπαμε πως το παιδί αναπνέει και πως είναι καλά...

Λ: Ναι, έτσι έγινε...

Ι: Και μας κοιτάζαν σαν να ήμασταν ηλίθιοι... Άλλη φορά να είσατε πιο σίγουροι όταν καλείτε ασθενοφόρο, έτσι μας είπαν...

Λ: Κι όταν βγήκανε από την εξώπορτα, ο ένας είπε στον άλλον πως «υπάρχουν μαλάκες και μαλάκες...» Και εννοούσε φυσικά εμάς...

Ι: Πίστεψέ με, δεν με ένοιαζε τίποτε τότε.... Ήμουν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα στον κόσμο...

Λ: Φύγανε σπινιάροντας με το ασθενοφόρο...

Ι: Εσύ;

Λ: Εγώ τι;

Ι: Εσύ ήσουν ευτυχισμένος;

Λ: Μα φυσικά...

Ι: Δεν είπες τίποτε όμως...

Λ: Αν θυμάσαι, είχα πάθει σοκ και δεν μπορούσα να μιλήσω...

Ι: *(Κάθεται στα γόνατά του.)* Θυμάμαι... Μόνο με αγκάλιασες και πλαγιάσαμε στο κρεβάτι...

Λ: Και βυθιστήκαμε στον ύπνο... Σαν να ήταν όλο το προηγούμενο ένα όνειρο...

Ι: Ίσως να ήταν όνειρο...

Λ: *(Ανασηκώνεται.)* Όχι, δεν ήταν...

Ι: Δεν με ενδιαφέρει τι ήταν...

Λ: Ωστόσο, δεν δώσαμε ποτέ μια εξήγηση γι' αυτό...

Ι: Σαν τι εξήγηση;

Λ: Τι είχε συμβεί εκείνο το δεκάλεπτο που δεν ανέπνεε...

Ι: Γιατί δεν θέλεις να πούμε πως το φανταστήκαμε;

Λ: Ξέρεις πως δεν το φανταστήκαμε...

I: Εντάξει, λοιπόν... Ας πούμε πως συνέβη κάτι... Είναι συνηθισμένο στη ζωή να συμβαίνει κάτι...

Λ: Τι κάτι;

I: Κάποιο φυσικό φαινόμενο που να μας ξεγελά... Κάτι σαν τη νεκροφάνεια...

Λ: Η νεκροφάνεια δεν κρατά δέκα λεπτά...

I: Μπορεί να συνέβη κάτι που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε... Ή και κάτι που δεν έχει εξήγηση...

Λ: Κάτι σαν θαύμα;

I: Κάτι που δεν έχει εξήγηση... Σκέψου πόσα πράγματα στη ζωή δεν έχουν εξήγηση...

Λ: Ωστόσο, οι άνθρωποι γυρεύουμε απαντήσεις...

I: Δεν υπάρχουν πάντοτε απαντήσεις... Εξάλλου... (Σταματάει για λίγο.)

Λ: Εξάλλου τι;

I: Εξάλλου, έτσι κι αλλιώς ο γιος μας ήταν από την αρχή ένα ασυνήθιστο παιδί... Μίλησε στους έξι μήνες... Περπάτησε στους οχτώ... Δύο χρονών έγραφε και διάβαζε... Δεν χρειάστηκε να πάει σχολείο...

Λ: Είχε κάποιες ικανότητες...

I: Ήτανε προικισμένος με ασυνήθιστες ικανότητες...

Λ: Κι αυτό δίνει μια ερμηνεία για το δεκάλεπτο που δεν ανέπνεε;

I: Ίσως να δίνει... Κάποιος που δεν χρειάστηκε να πάει στο σχολείο, ίσως να μπορεί να μην αναπνέει και για ένα δεκάλεπτο...

Λ: Αυτά που λες δεν έχουν καμία σχέση...

I: Εσύ έχεις ξανακούσει για κανένα παιδί που να μην χρειάστηκε να πάει σχολείο;

Λ: Αυτό το αποφασίσαμε εμείς, γιατί διαφωνούσαμε με το θεσμό του σχολείου...

Ι: Ναι, αλλά αυτός μας δικαίωσε... Κανένα παιδί στην ηλικία του δεν έχει αυτήν την παιδεία...

Λ: Του κάναμε εμείς μαθήματα στο σπίτι...

Ι: Το ξέρεις πως, τόσα χρόνια που είμαστε καθηγητές, δεν έχουμε ξανασυναντήσει μαθητή με τέτοια δυνατότητα κατανόησης και αφομοίωσης...

Λ: Του αρέσει το διάβασμα... Αυτό είναι όλο...

Ι: Είναι μια ιδιοφυΐα... Κάποιος ξεχωριστός... Κάποιος φτιαγμένος για να ξεχωρίζει...

Λ: Το διάβαζα κάπου τις προάλλες... Αυτό ονομάζεται Σύνδρομο της Παρθένου Μαρίας... Νομίζεις πως το παιδί σου είναι ξεχωριστό και το μεγαλώνεις έτσι... Σύντομα επινοείς γι' αυτό το παιδί έναν ταιριαστό Πατέρα...

Ι: Δεν μου αρέσει που μιλάς έτσι...

Λ: Και κατόπιν το παιδί αρχίζει να μιλάει με ετούτον τον Πατέρα... Ανεβαίνει σε λόφους, του ζητάει χάρες...

Ι: *(Τον κόβει, με ανέκφραστη φωνή.)* Αν θέλεις να κάνεις το γλυκό που έλεγες, πρέπει να βιαστείς...

Λ: Στο τέλος επινοεί έναν κόσμο για να τον σώσει...

Ι: *(Ανέκφραστη.)* Τα μήλα θέλουν περισσότερο από μία ώρα για να ψηθούν... Κι έπειτα το γλυκό πρέπει να κρυώσει...

Λ: Είναι τρομερό πράγμα το μυαλό του ανθρώπου...

Ι: *(Ανέκφραστη στέκεται στο παράθυρο.)* Και θέλεις να το ετοιμάσεις χωρίς να σε δει...

Λ: *(Σηκώνεται ανήσυχος, σαν μετανιωμένος.)* Θύμωσες; *(Την πλησιάζει. Η Ι μένει ακίνητη και σιωπηλή.)* Θύμωσες με αυτά που είπα;

Ι: *(Στον προηγούμενο τόνο.)* Πρέπει να βιαστείς...

Λ: *(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει.)* Αφού το ξέρεις πως μου αρέσει να τα αναλύω όλα...

Ι: *(Τον απωθεί. Πάντοτε με ανέκφραστη φωνή κοιτώντας έξω.)* Και πρέπει να ανάψεις το φούρνο, να ζεσταίνεται...

Λ: *(Συνεχίζοντας να προσπαθεί να την αγκαλιάσει.)* Επίσης μου αρέσει να είμαι πνεύμα αντιλογίας... *(Εκείνη τον απωθεί ξανά. Αυτός επιμένει να μιλά συμφιλωτικά.)* Είναι η δουλειά των αντρών αυτή... Να κάνουν συνέχεια ερωτήσεις... Ενώ η δουλειά των γυναικών είναι η ζωή... Να συνεχίζουν τη ζωή με κάθε τρόπο... *(Η Ι αφήνεται δύσθυμα στην αγκαλιά του.)* Και βέβαια, το σημαντικό είναι ότι σήμερα έχει τη γιορτή του... Αυτό είναι το γεγονός, κι όχι το τι θυμόμαστε για κάποιο βράδυ πριν από τόσα χρόνια... *(Κοιτάζει κι αυτός προς το παράθυρο, σαν να μονολογεί.)* Θυμάσαι εκείνο το άρθρο για το καθαυτό γεγονός και την ενθύμηση των στιγμών;

Ι: *(Σαν να ακούει ένα θόρυβο. Με έκθαψη.)* Ξύπνησε... Τον ακούω που πλένεται στην τουαλέτα...

Λ: Δεν ακούω τίποτε...

Ι: Τον ακούω εγώ... *(Με άγχος.)* Νομίζω πως πρέπει να φύγεις... Πρέπει να πας για τα μήλα πριν κατέβει για πρωινό...

Λ: Θα πάω... Μα θέλω να μου πεις πως είμαστε εντάξει...

Ι: *(Βιαστικά.)* Ναι, είμαστε εντάξει...

Λ: *(Τη φιλάει στο μέτωπο.)* Σε αγαπώ, λοιπόν...

Ι: Έλα, πήγαινε προτού φανεί στη σκάλα...

Λ: *(Παίρνει το σακάκι του στο χέρι και κατευθύνεται προς την έξοδο.)* Ελπίζω να με αγαπάς κι εσύ...

Ι: *(Βιαστικά.)* Ναι... Φυσικά... Πήγαινε τώρα...

Λ: Πάω, λοιπόν... *(Φεύγει.)*

Ι: *(Χαμηλόφωνα.)* Αντίο...

(Η Ι κάζεται στην καρέκλα της.)

3.

(Μπαίνει ο Λ. Φοράει τα ίδια ρούχα με πριν. Μονάχα δεν κρατάει το σακάκι που στο τέλος της σκηνής 2 είχε πάρει στο χέρι.)

Λ: *(Με χαρούμενη, ζεστή φωνή.) Καλημέρα, μητέρα...*

(Το πρόσωπο της Ι φωτίζεται. Σηκώνεται γεμάτη με ενθουσιασμό.)

Ι: Καλημέρα και χρόνια πολλά...

Λ: Σε ευχαριστώ, μητέρα...

Ι: *(Τον αγκαλιάζει και τον πνίγει στα φιλιά.) Χρόνια πολλά, για μου...*

Λ: *(Τη σφίγγει στην αγκαλιά του. Μιλάει με συγκίνηση.) Χρόνια μας πολλά, μαμά...*

Ι: Να είσαι γερός, γεμάτος ζωή και πάθος...

Λ: Να είμαστε μαζί, μαμά...

Ι: Μα φυσικά θα είμαστε μαζί... Πάντοτε οι γονείς είναι μαζί με τα παιδιά τους... Ζούνε μέσα σε αυτά...

Λ: *(Την κοιτάζει στα μάτια.) Δεν μιλάω γι' αυτό...*

Ι: *(Τραβιέται απότομα. Προσπαθεί να αλλάξει την κουβέντα, πάντοτε με ενθουσιασμένο τόνο.) Ο καιρός είναι ηλιόλουστος... Χθες βράδυ έβρεχε, αλλά από το πρωί λάμπει η μέρα...*

Λ: *(Απαντάει μηχανικά καθώς κάθεται στο τραπέζι.) Ναι, βέβαια...*

Ι: Θαρρείς να θέλει ο ήλιος να γιορτάσει τα γενέθλιά σου.

Λ: *(Σκεπτικός.)* Ίσως και να το θέλει...

Ι: Θέλεις καφέ; *(Πηγαίνει προς την καφετιέρα και του σερβίρει.) Και να σκεφτείς... (Σταματάει για να του πάει τον καφέ.)*

Λ: Να σκεφτώ τι;

Ι: Τον καφέ τον έφτιαξε ο πατέρας σου...

Λ: *(Με δυσφορία.)* Ο πατέρας μου;

Ι: Ναι, ο πατέρας σου...

Λ: *(Τον σπρώχνει με το χέρι του.)* Δεν τον θέλω...

Ι: *(Κάθεται δίπλα του. Του μιλάει με τρυφερότητα.)* Κοίταξε, ο πατέρας σου...

Λ: *(Την κόβει.)* Δεν θέλω να μιλάμε γι' αυτόν...

Ι: Ο πατέρας σου σε αγαπάει...

Λ: *(Με εκνευρισμό.)* Σου είπα πως δεν θέλω να μιλάμε γι' αυτόν...

Ι: *(Σαν να μην τον ακούει.)* Ο πατέρας σου σε αγαπάει όσο κι εγώ...

Λ: Αυτό το λες μονάχα εσύ...

Ι: Κι όμως, αυτό ισχύει... Αν ήξερες πόσο σε αγαπάει... Αν ήξερες πόση έγνοια έχει για σένα...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Έγνοια;

Ι: Ναι, έγνοια... Πριν λίγο μιλούσε για σένα με τόση τρυφερότητα... Σε καμαρώνει... Κάνει τόσα όνειρα για σένα...

Λ: Δεν θέλησε να μιλήσει ποτέ μαζί μου...

Ι: Θα το κάνει κι αυτό... Θα έρθει η ώρα που θα το κάνει...

Λ: Σε όλη μου τη ζωή είναι ένα φάντασμα... Το φάντασμα ετούτου του σπιτιού...

Ι: Δεν θέλω να μιλάς έτσι γι' αυτόν...

Λ: Σαν να με παραμονεύει...

Ι: *(Τον κόβει πιάνοντάς του τα χέρια.)* Με αγαπάς; *(Εμφατικά.)* Εμένα με αγαπάς;

Λ: *(Αιφνιδιασμένος.)* Μα φυσικά... Σε αγαπώ όσο τίποτε άλλο στον κόσμο...

Ι: Τότε πρέπει να με πιστέψεις... Ο πατέρας σου σε αγαπά όσο κι εγώ... *(Ο Λ πάει να μιλήσει, αλλά η Ι ακουμπάει τα δάχτυλά της στο στόμα του.)* Κι ο ίδιος ξέρει πως δεν τον αισθάνεσαι κοντά του... Και λέει πως είναι φυσιολογικό... Πάντοτε ο γιος πρέπει να εναντιώνεται στον πατέρα... Το έχουν γράψει τόσοι αυτό...

(Ο Λ παραιτείται νωχελικά, σαν ναρκωμένος από το άγγιγμά της.)

Ι: Μα αυτό δεν πρέπει να γίνει εμμονή... Κάθε εμμονή βλάπτει... Κάποτε ο γιος γίνεται άντρας και προσπερνά τον πατέρα... Τον προσπερνά και τον αφήνει στην άκρη... Και η ζωή συνεχίζεται... Αυτό είναι ο πολιτισμός... Η ανθρώπινη Ιστορία...

Λ: Αγκάλιασέ με, μητέρα...

(Η Ι τον αγκαλιάζει. Ο Λ δείχνει πολύ ευτυχισμένος μέσα στην αγκαλιά της.)

Ι: *(Ενώ του χαϊδεύει τα μαλλιά.)* Όταν ήσουν παιδί, ήθελα να σε κρύψω... Να σε κρύψω από την Ιστορία... Πίστευα πως το μπορούσα... Να σε κλείσω σε μια σοφίτα και να ζήσουμε εκεί, μακριά απ' όλους... Όπως η Άννα Φρανκ... Να μας ξεχάσουν όλοι οι άλλοι και να ζούμε στη σοφίτα μας...

(Το κεφάλι του Λ χάνεται μέσα στην αγκαλιά της. Η Ι συνεχίζει να του χαϊδεύει τα μαλλιά.)

Ι: Ωστόσο, τώρα ξέρω πως δεν το μπορώ... Δεν πρέπει να το μπορώ... Δεν είναι μέσα στη φύση του ανθρώπου αυτό... Οι άνθρωποι οφείλουμε να αντικρίζουμε την Ιστορία κατά πρόσωπο...

(Κοιτάζει στο κενό.)

Ι: Και τώρα πια συμφιλιώθηκα μαζί της... Με την Ιστορία... Έγινα κομμάτι της... Ένας ακόμη κόκκος στο φόντο της εικόνας...

Λ: Αυτό είναι λάθος...

Ι: *(Αιφνιδιασμένη.)* Ποιο;

Λ: Αυτό που είπες για το φόντο της εικόνας...

Ι: Γιατί είναι λάθος;

Λ: Είναι απάνθρωπο να πιστέψουμε κάτι τέτοιο...

Ι: *(Χαμογελάει, σηκώνεται όρθια.)* Πιες τον καφέ σου...

Λ: Δεν γίνεται να είμαστε μονάχα ένας κόκκος από το φόντο της εικόνας...

Ι: *(Κατευθύνεται στον πάγκο της κουζίνας.)* Και πες μου τι θα ήθελες να σου σερβίρω για πρωινό... Αν και θα σε συμβούλευα να μην φας πολύ, γιατί το μεσημέρι θα έχουμε το τραπέζι της γιορτής σου...

Λ: Είμαστε κάτι περισσότερο από φόντο... Είμαστε η εικόνα... Η πιο κρίσιμη ψηφίδα της εικόνας...

Ι: *(Εμφατικά, δείχνοντας την επιθυμία της να αλλάξει η συζήτηση.)* Θα πιεις τον καφέ σου;

Λ: *(Απότομα, με προφανή εκνευρισμό.)* Ξέρεις πως δεν θα τον πιω...

Ι: Επειδή τον έφτιαξε εκείνος;

Λ: Ναι, γι' αυτό...

Ι: Το μεσημέρι, λοιπόν, θα είναι μια ευκαιρία για να λυθούν οι διαφορές σας...

Λ: Τι θα γίνει το μεσημέρι;

Ι: Θα γιορτάσουμε και οι τρεις μαζί... Σαν οικογένεια στο τραπέζι...

Λ: Ποτέ δεν έχουμε καθίσει μαζί σαν οικογένεια στο τραπέζι...

Ι: Θα ξεκινήσουμε από σήμερα...

Λ: Γιατί από σήμερα;

Ι: Γιατί έχεις γενέθλια... Είναι η ώρα να κάνουμε μια αρχή...

Λ: Δεν θέλω καμιά αρχή...

Ι: Σε παρακαλώ... Από σήμερα δεν είσαι πια παιδί... Έχεις κάποιες από τις υποχρεώσεις του ενηλίκου...

Λ: *(Όλο και πιο εκνευρισμένος.)* Από σήμερα μπορώ να ορίζω τον εαυτό μου... Και θα κάθομαι στο τραπέζι με όποιον θέλω...

Ι: *(Ικετευτικά.)* Σε παρακαλώ...

Λ: *(Σηκώνεται από το τραπέζι απότομα. Επαναλαμβάνει την κουβέντα του πολύ emphaticά, σχεδόν συλλαβιστά, με μεγάλη ένταση.)* Θα κάθομαι στο τραπέζι με όποιον γουστάρω...

Ι: *(Με εντελώς αλλαγμένο ύφος – ανέκφραστη, με ξερή φωνή.)* Μπορείς να πας στο δωμάτιό σου...

Λ: *(Αιφνιδιασμένος, σαν να μαζεύεται.)* Θύμωσες; Δεν το ήθελα να σε θυμώσω...

Ι: *(Συνεχίζει ανέκφραστη.)* Όταν τελειώσουμε το φαγητό μας με τον πατέρα σου, θα πατήσω την ενδοσυνεννόηση για να κατέβεις...

Λ: Δεν ήθελα να σε στεναχωρήσω, μητέρα...

Ι: *(Πάντοτε ανέκφραστη.)* Και τώρα, σε παρακαλώ, θα ήθελα να μείνω μόνη...

Λ: *(Πανικοβάλλεται, χάνει την ψυχραιμία του.)* Σου ζητώ συγγνώμη... *(Με τρέμουλο στη φωνή.)* Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με...

Ι: *(Επαναλαμβάνει ανέκφραστη.)* Θα ήθελα να μείνω –

Λ: *(Την κόβει. Μιλάει με μεγάλη ένταση και ταραχή.)* Θα κάνω ό,τι θέλεις, μητέρα... *(Πάει να την αγγίξει. Εκείνη τον αποφεύγει.)* Θα κάνω ό,τι μου πεις...

Ι: Δεν θέλω να το ακούω αυτό...

Λ: *(Ξεφυχισμένα.)* Θα κάνω ό,τι μου πεις, σου λέω...

Ι: *(Πολύ αυστηρά, πολύ emphaticά.)* Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό που λες...

Λ: (Χαμηλόφωνα και παρακλητικά.) Θα μάθω να θέλω αυτό που θέλεις...

Ι: Το μόνο που θέλω... (Σταματάει, σαν να το σκέφτεται.)

Λ: (Σχεδόν ψιθυριστά.) Ό,τι θέλεις...

Ι: Θέλω να ζήσουμε σαν οικογένεια... Είμαστε οικογένεια και πρέπει να ζήσουμε σαν οικογένεια...

4.

Λ: *(Πάντοτε χαμηλόφωνα.)* Θα ζήσουμε σαν οικογένεια... Σου το υπόσχομαι... Σαν οικογένεια...

Ι: *(Μαζεύει τον καφέ του από το τραπέζι. Μιλάει και πάλι κανονικά.)* Χαίρομαι γι' αυτό που λες... *(Πλένει τα ποτήρια στο νεροχύτη.)* Ο πατέρας σου έχει αγωνία για το μεσημεριανό τραπέζι... Βγήκε έξω για να ψωνίσει ειδικά γι' αυτό...

Λ: Τι γλυκό θα ετοιμάσει;

Ι: *(Χωρίς να σηκώσει το κεφάλι της από το νεροχύτη.)* «Γλυκό»;

Λ: Για τον πατέρα λέω... Τι γλυκό θα ετοιμάσει για το μεσημέρι;

Ι: *(Γυρίζει και τον κοιτάζει παραξενεμένη.)* Πού το ξέρεις πως θα ετοιμάσει γλυκό;

Λ: Μου το είπες εσύ...

Ι: Σ' το είπα; Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...

Λ: Μου το είπες τότε που επέμενες πως με αγαπάει...

Ι: *(Γυρίζει και πάλι στο νεροχύτη.)* Φαίνεται πως σου το είπα... Έχω αρχίσει να ξεχνάω...

Λ: Πες μου για το γλυκό... Τι είναι;

Ι: *(Ανεβάζει τη ζάχαρη στο ντουλάπι.)* Δεν θα σου πω... Είναι έκπληξη...

Λ: Γενικά, δεν ξέρετε τι γλυκά μου αρέσουν...

Ι: Ο πατέρας σου είχε κάτι στο μυαλό του...

Λ: Αποκλείεται να μου αρέσει αυτό που θα διαλέξει...

Ι: Ποιος ξέρει... Ίσως και να το πετύχει... Εξάλλου... *(Σταματάει.)*

Λ: Εξάλλου τι;

Ι: Πάντοτε ήσουν δύσκολος στο φαγητό...

Λ: Σωστά...

Ι: Θυμάμαι, όταν ήσουν μωρό, μου έβγαζες την ψυχή να πεις το γάλα...

Λ: Ναι, μου έχεις πει... Μπορούσα να πιω το γάλα μόνο κοιμισμένος...

Ι: Σε σήκωνα από το κρεβάτάκι σου και έπινες το γάλα ενώ κοιμόσουν... Τα κλειστά μάτια σου ήταν δυο ολοκάθαρρες γραμμές... Και από το στόμα έπινες λαίμαργα το γάλα... Έπινες και ονειρευόσουν...

Λ: Άμα ξυπνούσα, άρχιζα να χαμογελώ και να φτύνω τη ρώγα από το μπιμπερό...

Ι: *(Με συγκίνηση.)* Το πρόσωπό σου έλαμπε τότε... Ήταν γεμάτο... *(Σταματάει, σαν να της ήρθε κόμπος στο λαιμό.)*

Λ: Ήταν γεμάτο από τι;

Ι: Από ζωή... Ήταν γεμάτο από αληθινή ζωή...

Λ: Κι έπειτα έπρεπε να με ξανακοιμίσεις... Μόνον έτσι θα συνέχιζα να πίνω από το μπιμπερό μου...

Ι: *(Σαν συνεπαρμένη.)* Ναι, έπρεπε να σε κοιμίσω...

Λ: Και μου έβαζες εκείνο το τραγούδι...

Ι: Γαλήνευες με εκείνο το τραγούδι...

Λ: Ναι, ήταν κάτι πραγματικά υπερκόσμιο για μένα...

Ι: Δεν μπορεί να το θυμάσαι...

Λ: Κι όμως το θυμάμαι...

Ι: Ήσουν βρέφος... Δεν γίνεται να θυμάσαι... Απλώς, από τότε που σου είπα την ιστορία, έχεις ακούσει τόσες φορές το τραγούδι, που νομίζεις πως θυμάσαι...

Λ: Θα ήθελα να το ξανακούσω... (Πηγαίνει προς το στερεοφωνικό.)

Ι: Είναι ένα τραγούδι που ακούγεται βράδυ...

Λ: Εγώ θέλω να το ακούσω τώρα...

(Ο Λ πατάει το κουμπί για να παίξει το τραγούδι. Πράγματι αρχίζει να ακούγεται το *Greenfields των Brothers Four*.

*Once there were green fields kissed by the sun.
Once there were valleys where rivers used to run.
Once there were blue skies with white clouds high above.
Once they were part of an everlasting love.
We were the lovers who strolled through green fields.*

(Καθώς ακούγεται το τραγούδι, η Ι μένει ακίνητη σαν κέρινο άγαλμα.)

Λ: Στ' αλήθεια, με κάνει άλλον άνθρωπο αυτό το τραγούδι...

Ι: (Με ξερή φωνή.) Πάντοτε ηρεμούσες όταν το άκουγες...

Λ: Πάντοτε ονειρευόμουν όταν το άκουγα... Ήταν μια ώρα... (Σαν να διστάζει.) Ήταν μια ώρα ελευθερίας... Απόλυτης ελευθερίας...

Ι: (Μηχανικά, σχεδόν άψυχα.) Ήταν πολύ σημαντικό να κοιμηθείς ξανά... Έπρεπε να τελειώσεις το γάλα σου...

Λ: (Σαν να ψιθυρίζει.) Η θάλασσα... Η θάλασσα... Κάποτε πορφυρή σαν τη φωτιά...

(Το τραγούδι από το στερεοφωνικό συνεχίζει.

*Green fields are gone now, parched by the sun.
Gone from the valleys where rivers used to run.
Gone with the cold wind that swept into my heart.
Gone with the lovers who let their dreams depart.
Where are the green fields that we used to roam.)*

Λ: (Σαν να παίρνει ανάσα και να συνεχίζει, πάντοτε ψιθυριστά.) Και τα ένδοξα δειλινά και οι συκιές στους κήπους της Αλαμέδας κι όλα τ' αλλόκοτα στενά με τα ρόδινα και γαλανά και κίτρινα σπίτια...

I: (*Εξακολουθεί να μιλάει μηχανικά.*) Η δουλειά της μητέρας είναι να τάζει το παιδί της... Αν το μωρό δεν πιει το γάλα του... (*Σταματάει.*)

(*Πλησιάζει και τον αγκαλιάζει. Κάθονται στον καναπέ. Ο Α κουρνιαάζει στην αγκαλιά της σχεδόν σε εμβρυακή στάση.*)

I: (*Πάντοτε ψιθυριστά.*) Κι είπα, αυτός λοιπόν ή όποιος άλλος...

(*Σιωπούν και οι δυο ενώ το τραγούδι συνεχίζει.*)

*I'll never know what made you run away.
How can I keep searching when dark clouds hide the day.
I only know there's nothing here for me,
Nothing in this wide world, left for me to see.)*

I: (*Ψευδοτραγουδάει μαζί με το τραγούδι την τελευταία στροφή.*)
Still I'll keep on waiting until you return. I'll
keep on waiting until the day you learn...

(*Η Α σταματάει για λίγο. Οι επόμενοι δύο στίχοι ακούγονται μόνο από το στερεοφωνικό:*)

*You can't be happy while your heart's on the roam.
You can't be happy until you bring it home.*

I: (*Και πάλι ψευδοτραγουδάει μαζί με το τραγούδι.*) Home to
the green fields and me once again...

Α: (*Με τα μάτια κλειστά.*) Σε αγαπώ, μαμά...

I: Κι εγώ σε αγαπώ, συννεφάκι...

Α: (*Ανοίγει τα μάτια.*) Γιατί με έλεγες «συννεφάκι»;

I: (*Σαν να αιφνιδιάζεται.*) Γιατί σε έλεγα ... «συννεφάκι»;

Α: Ναι, «συννεφάκι»... Γιατί το διάλεξες;

I: (*Σαν να ενοχλείται.*) Δεν ξέρω... Ίσως... (*Σταματάει.*)

Α: Ίσως τι;

I: (*Μάλλον ενοχλημένη.*) Δεν ξέρω...

Λ: Τα σύννεφα είναι παροδικά... Κάποτε χάνονται και βγαίνει η καλοκαιρία...

Ι: (Σηκώνεται εκνευρισμένη.) Δεν ξέρω...

Λ: Δεν μου αρέσει να με λες «συννεφάκι»...

Ι: Το λέω από τρυφερότητα...

Λ: Είναι παροδικό, δεν μου αρέσει...

Ι: Νομίζω πως το νερό έχει ζεσταθεί... Μπορείς να πας να κάνεις μπάνιο...

Λ: Δεν άναψα θερμοσίφωνα... Ποτέ δεν κάνω μπάνιο το πρωί...

Ι: Σου άναψα εγώ... Σήμερα είναι ξεχωριστή μέρα... Έχεις τα γενέθλιά σου... Ο πατέρας σου –

Λ: (Την κόβει.) Ο πατέρας θα ετοιμάσει γλυκό...

Ι: Κι εσύ πρέπει να είσαι –

Λ: (Την κόβει ξανά.) Πρέπει να είμαι καθαρός για να τιμήσω το τραπέζι...

Ι: Ελπίζω να καταλαβαίνεις πως είναι μια ξεχωριστή μέρα...

Λ: (Με τόνο παραίτησης.) Καταλαβαίνω...

Ι: Χαίρομαι γι' αυτό...

Λ: Όμως δεν με ρώτησες ποτέ...

Ι: Να σε ρωτήσω τι;

Λ: Τι ονειρεύομαι...

Ι: Πότε;

Λ: Όταν ακούω το Greenfields...

Ι: Νιώθεις ό,τι κάθε άλλο παιδί που ακούει το παιδικό του νανούρισμα... Νοσταλγία και συγκίνηση...

Λ: Δεν σε ρώτησα τι νιώθω... Σε ρώτησα τι ονειρεύομαι...

Ι: Τι ονειρεύεσαι, λοιπόν;

Λ: Ονειρεύομαι τις μέρες μας που θα έρθουν...

Ι: Αυτό είναι φυσιολογικό... Όλοι οι νέοι άνθρωποι ονειρεύονται το μέλλον...

Λ: *(Την αγκαλιάζει ερωτικά. Αυτή αιφνιδιάζεται.)* Ονειρεύομαι τις μέρες τις δικές μου και τις δικές σου...

Ι: *(Τον σπρώχνει και τραβιέται. Πολύ αυστηρά.)* Το νερό έχει ζεσταθεί...

Λ: *(Με φιθυριστή φωνή, αλλά με έντονο πάθος.)* Τις μέρες μας, μητέρα...

Ι: *(Ξερά.)* Το νερό έχει ζεσταθεί... Είναι η ώρα να ανέβεις για μπάνιο...

(Ο Λ την κοιτάζει σαν πληγωμένο ζώο. Έπειτα κάνει βιαστικά μεταβολή και χάνεται για να ανέβει τη σκάλα.)

5.

(Μπαίνει και πάλι ο Λ. Αυτή τη φορά φοράει το σακάκι του, ακριβώς όπως το φορούσε όταν έφευγε στο τέλος της σκηνής 2.)

Λ: Γύρισα, λοιπόν...

Ι: Καλώς ήρθες...

Λ: Περιπάτησα, που λες, μέχρι τη Σκεπαστή Αγορά... Στο σούπερ μάρκετ είχε κάτι τεράστια στάριιν, γυαλιστερά και μεγάλα σαν φούσκες... Φως φανάρι πως τα φτιάχνουν με ενέσεις... Δεν είναι μήλα αυτά, είναι σιέτες ορμόνες... Έτσι, είπα να πάω μέχρι τη Σκεπαστή... *(Βγάζει το σακάκι.)* Δεν μπορείς πια να βρεις αληθινά μήλα ...

(Η Ι τον κοιτάζει επίμονα, καθώς ο Λ δεν κρατά καμία σακούλα.)

Ι: Και τελικά δεν βρήκες τα μήλα που ήθελες ούτε στη Σκεπαστή;

Λ: Στη Σκεπαστή βρήκα... Αν είναι δυνατόν να μην έβρισκα ούτε εκεί...

Ι: Και γιατί δεν πήρες;

Λ: Γιατί θυμήθηκα... Βλέπεις, τα χρόνια μου περνάνε και η μνήμη έχει κενά...

Ι: Τι θυμήθηκες;

Λ: Πως είχα πάρει μήλα από τη Σκεπαστή την προηγούμενη εβδομάδα...

Ι: Είχες πάρει; Στο ψυγείο δεν υπάρχουν μήλα...

Λ: Τα είχα αφήσει στο μπαλιόνι... Δεν χωρούσαν στο ψυγείο και τα έβαλα στο ντουλάπι του μπαλιονιού...

Ι: Και δεν θα χάλασαν έξω από το ψυγείο;

Λ: *(Της χαϊδεύει το μάγουλο.)* Να πώς φαίνεται η φιλολογία... Εέρεις απέξω τον Οιδίποδα και δεν ξέρεις τίποτε για τα μήλα...

I: Τι θα έπρεπε να ξέρω για τα μήλα;

Λ: Μπορούν να κρατήσουν για μήνες εκτός ψυγείου...

I: Δεν το ήξερα...

Λ: Ναι, για μήνες... Γι' αυτό ήταν και το μόνο φρούτο που παίρνανε μαζί τους οι ναυτικοί στα ταξίδια τους... Θυμάσαι το Νησί των Θησαυρών;

I: Να θυμηθώ τι;

Λ: Ο Τζιμ Χόκινς κρυφακούει στο κατάστρωμα το σχέδιο του Τζον Σίλβερ κρυμμένος μέσα σε ένα βαρέλι με μήλα...

I: Δεν το θυμόμουν...

(Ο Λ βγαίνει στο μπαλκόνι, παίρνει μια σακούλα με μήλα, τα φέρνει μέσα, τα αδειάζει πάνω στο τραπέζι.)

Λ: Οι ναυτικοί τρώγανε μήλα... Κανένα άλλο φρούτο... Κι επειδή δεν τρώγανε πορτοκάλια ή λεμόνια, είχανε έλλειψη από βιταμίνη C και πάθαιναν σκορβούτο...

I: Αυτό το θυμόμουν...

Λ: Φτάνει να μην υπάρχει οποιοδήποτε σχίσιμο...

I: Σχίσιμο;

Λ: *(Ενώ βάζει τα μήλα σε ένα τρυπητό σκεύος.)* Στη φλούδα του μήλου... Αν υπάρχει κάποιο σχίσιμο, τότε... *(Σταματάει.)*

I: Τότε τι;

Λ: Έξι μήλα νομίζω πως αρκούν για τρία άτομα...

I: *(Με εκνευρισμό.)* Τι γίνεται αν υπάρχει κάποιο σχίσιμο...

Λ: *(Ενώ ανάβει το φούρνο.)* Τότε το μήλο σαπίζει...

I: *(Σαν να το σκέφτεται.)* Ναι, σαπίζει...

Λ: *(Ενώ πηγαίνει τα μήλα στο νεροχύτη και τα πλένει.)* Αρκεί να υπάρχει ένα ελάχιστο σχίσμο στη φλούδα... Τότε το μήλο σαπίζει...

Ι: Και σκουληκιάζει...

Λ: Ακριβώς αυτό – σκουληκιάζει... Από τη σχισμή μπαίνουν τα σκουλήκια...

Ι: Ίσως γι' αυτό τα φτιάχνουν με ορμόνες... Για να έχουν σκληρή φλούδα και να μην σκουληκιάζουν...

Λ: Κατά κάποιον τρόπο, είναι σαν τη ζωή... Αν υπάρξει μια σχισμή στη φλούδα, σκουληκιάζει...

Ι: Τι εννοείς;

Λ: Δεν εννοώ τίποτε... Λέω αυτό που λέω...

Ι: Πώς μπορεί να σκουληκιάσει η ζωή;

Λ: Με πολλούς τρόπους...

Ι: *(Κοφτά, με ένταση.)* Ποιους τρόπους;

Λ: *(Ενώ γυρίζει το τρυπητό σκεύος με τα πλυμένα μήλα στο τραπέζι.)* Δεν ξέρω... Αυτά τα ξέρουν οι φιλόσοφοι... Εγώ –

Ι: *(Τον κόβει με αυξανόμενη ένταση.)* Θα μου πεις ποιους τρόπους;

Λ: *(Ενώ παίρνει ένα μικρό πυρέξ ταψί από το ντουλάπι της απαντάει με κουβεντιαστό ύφος, σαν να μην αντιλαμβάνεται την έντασή της.)* Στις τραγωδίες βλέπεις τους τρόπους...

Ι: Στις τραγωδίες;

Λ: *(Ενώ βάζει τα μήλα στο ταψί.)* Ναι, στις τραγωδίες...

Ι: Σε ποιες τραγωδίες;

Λ: Φαντάζομαι, σε όλες...

Ι: Για ποιες τραγωδίες μιλάς;

Λ: (Πάντοτε κουβεντιαστά, ενώ παίρνει ένα μικρό μυτερό μαχαίρι από το συρτάρι της κουζίνας.) Ας πούμε, στον Οιδίποδα –

Ι: (Τον κόβει.) Πού στον Οιδίποδα;

Λ: (Σαν να την αγνοεί, ενώ αρχίζει με το μικρό μαχαίρι να βγάζει τα κοτσάνια από τα μήλα.) Ή στις Βάκχες... Ή στην Ορέστεια...

Ι: (Με ήρεμη φωνή, αλλά με υποβόσκουσα ένταση.) Θέλεις να μου πεις πού σκουληκιιάζει ο Οιδίποδας;

Λ: (Σταματάει για μια στιγμή και την κοιτάζει.) Ίσως την ώρα που καταριέται το φονιά του Λαΐου...

Ι: Γιατί;

Λ: (Συνεχίζει να βγάζει τα κοτσάνια από τα μήλα.) Γιατί καταράστηκε τον εαυτό του...

Ι: Καταράστηκε ένα φονιά... Δεν ήξερε την αλήθεια...

Λ: Αυτό λέω κι εγώ... Καταράστηκε κάποιον που δεν ήξερε...

Ι: Καταράστηκε ένα φονιά... Είχε δικαίωμα να το κάνει...

Λ: Θα χρειαστώ τη ζάχαρη... Και το λικέρ...

Ι: (Σαν να μην τον άκουσε.) Δεν μπορεί να φταίει κάποιος για κάτι που δεν γνώριζε...

Λ: Δεν είναι έξυπνο να καταριέσαι κάποιον στα τυφλά... Είναι σαν να πυροβολείς στον ουρανό... Μπορεί η σφαίρα να γυρίσει πάνω σου...

Ι: Δεν είναι δυνατόν να σκεφτόμαστε έτσι... Θα ήμασταν ακόμη στα σπήλαια...

Λ: Ίσως ωστόσο να μην σκιζόταν η φλούδα του μήλου...

Ι: Δεν υπάρχει ανθρωπότητα με τέτοιες απαντήσεις...

Λ: Θυμάσαι που μαλώναμε έναν ολόκληρο χρόνο για τον Οιδίποδα;

Ι: Θυμάμαι που διαφωνούσαμε έντονα... Αλλά δεν νομίζω να κράτησε τόσο πολύ...

Λ: Κράτησε έναν ολόκληρο χρόνο... Ολόκληρο το τέταρτο έτος της Σχολής...

Ι: Δεν είμαι σίγουρη πως ήταν το τέταρτο έτος...

Λ: Ήταν το τέταρτο... Είχα αναλάβει την εργασία στο επιλεγόμενο «Ψυχολογικές ερμηνείες της τραγωδίας»...

Ι: Ναι, τη θυμάμαι την εργασία...

Λ: Θυμάσαι τι έγραφα...

Ι: Μια τρελή υπόθεση... Σε καμιά από τις επόμενες εργασίες δεν υποστήριξες κάτι τέτοιο... Κι ούτε την περιέλαβες ποτέ στο βιογραφικό σου... Εδώ που τα λέμε, ευτυχώς – δεν θα είχες και μεγάλη τύχη για ακαδημαϊκή καριέρα, αν επέμενες σε μια τέτοια εξυπνάδα...

Λ: Θυμάσαι ωστόσο τι έγραφα;

Ι: *(Ενώ μιλάει, του φέρνει από το ντουλάπι τη ζάχαρη, κατόπιν το μπουκάλι του λικέρ.)* Πως ο Οιδίποδας δεν ήταν ποτέ του γιος της Ιοκάστης και του Λαΐου – άρα, ούτε σιότωσε τον πατέρα του ούτε έσμιξε και έκανε παιδιά με τη μάνα του... Υποστήριξες πως ήταν πράγματι ο γιος ενός βοσκού που τον υιοθέτησε ο Πόλυβος... Αλλά... *(Σταματάει.)*

Λ: Θυμάσαι και το «αλλά»;

Ι: Αλλά όταν άκουσε για κάποιον μιαρό αιμομίκτη, γεννήθηκε στο μυαλό του μια ιδέα... Μια τρομερή ιδέα...

Λ: Αν θέλεις, βάλε μου λίγο νερό στο μπρίκι... Και, σε παρακαλώ, μου φέρνεις ένα φλιτζανάκι του καφέ;

Ι: *(Ενώ του φέρνει το νερό και το φλιτζανάκι.)* Σκέφτηκε να γίνει κάποιος... Να γίνει αυτός μιαρός Οιδίποδας, ο φονιάς και ο αιμομίκτης... Και μονομιάς να ξεχειλώσει κάθε αλήθεια και να τη φέρει στα μέτρα της παρανοϊκής του ιδέας... Εξάλλου ο λόγος του ήταν νόμος – ποιος θα μπορούσε να τον αμφισβητήσει;

(Ο Λ αρχίζει να βάζει μια κουταλιά της σούπας ζάχαρη στην τρύπα που έχει ανοίξει σε κάθε μήλο. Κατόπιν, κάθε φορά γεμίζει το φλιτζανάκι του καφέ μισό με λικέρ και μισό με νερό από το μπρίκι, και το αδειάζει σε κάθε τρύπα όπου έριξε τη ζάχαρη.)

Επαναλαμβάνει αυτή τη διαδικασία έξι φορές, μία για κάθε μήλο, με πολλή προσοχή. Μοιάζει πολύ απορροφημένος, σαν να μην ακούει τα λόγια της Ι.)

Ι: (Ενώ μιλάει, πηγαίνει προς το παράθυρο και κοιτάζει έξω.) Έγραφε πως ολόκληρη η τραγωδία του Σοφοκλή ήταν στημένη πάνω σε αυτήν την τρέλα... Πως η ιδέα σύρθηκε στο μυαλό του σαν φίδι στα ξερόχορτα του καλοκαιριού... Σύρθηκε, φούντωσε, θέριαψε... (Κροταλίζει τον αντίχειρα με το δείκτη.) Αυτό ήταν: ο Οιδίποδας, στην άκρη του νήματος θα έβρισκε τον εαυτό του... Το μίasma, ο χρησμός, οι βοσκοί – όλα θα γίνονταν κομμάτια του παζλ που έφτιαξε μονομιάς στο μυαλό του... Θα έφερνε τις λέξεις των άλλων στη σειρά που ήθελε και θα το έφτιαχνε... (Μικρή παύση.) Θα έβαζε τον εαυτό του στο κέντρο της ανθρωπότητας... Θα γινόταν –

Λ: (Την κόβει, σαν να μην προσέχει τα λόγια της.) Βλέπεις, σε παρακαλώ, αν έχει ζεσταθεί ο φούρνος;

Ι: (Αγνοεί τη φράση του. Γυρίζει και τον κοιτάζει.) Θα γινόταν η ανθρωπότητα...

Λ: (Σηκώνεται και πηγαίνει προς το φούρνο.) Λογικά, θα έχει ζεσταθεί... (Ελέγχει ανοίγοντας την πόρτα.) Πράγματι... (Γυρίζει προς το τραπέζι. Σηκώνει το μικρό ταψί με τα μήλα.) Είναι έτοιμο για να ψηθεί...

Ι: Κανέλα; Πριν είπες πως θα βάλεις κανέλα...

Λ: (Βάζοντας το ταψί στο φούρνο.) Κανέλα θα βάλουμε όταν το βγάλουμε από το φούρνο... Ποτέ δεν βάζουμε κανέλα πριν από το ψήσιμο...

6.

I: Πού τα έμαθες όλα αυτά;

Λ: Ποια «όλα αυτά»;

I: Όλες αυτές τις λεπτομέρειες για τη μαγειρική... Ας πούμε, το πότε βάζουμε την κανέλα...

Λ: Σ' το είπα και πριν, τα διάβασα στο Ίντερνετ...

I: Σωστά, στο Ίντερνετ...

Λ: Ωστόσο...

I: Ωστόσο τι;

Λ: Αυτό με την κανέλα, το ήξερα... Δεν πρέπει να ψήνεις την κανέλα...

I: Από πότε το ήξερες;

Λ: Δεν ξέρω... Πιθανώς το έμαθα από παιδί...

I: Από ποιον το έμαθες;

Λ: *(Κοιτάει στο φούρνο από το τζαμάκι.)* Νομίζω πως αρχίζει να παίρνει... Λογικά θα έχει ψηθεί σε μία ώρα...

I: Δεν έμαθες τίποτε... Λες ό,τι να 'ναι... Αυτοσχεδιάζεις... *(Σταματάει για μια στιγμή.)* Συχνά νιώθω πως το παρατραβάμε...

Λ: *(Περπατώντας προς το παράθυρο.)* Είναι αλήθεια πως κάποτε το πίστεψα πολύ όλο αυτό...

I: Ποιο;

Λ: *(Κοιτάζει έξω από το τζάμι.)* Την υπόθεση με τον Οιδίποδα που αποφασίζει να υποδυθεί τον πατροκτόνο και τον αιμομίκτη...

I: Ναι, την πίστεψες...

Λ: Είχε, θαρρείς, μπει στο μυαλό μου και λιάνιζε τα πάντα...

Ι: Και εγώ σε ρωτούσα συνέχεια γιατί να στέρξει η Ιοκάστη σε αυτή την τρέλα... Αφού δεν είναι η αληθινή μάνα του, γιατί να αυτοκτονήσει;

Λ: *(Κοιτάζει και πάλι την Ι.)* Ναι, με ρωτούσες... Κι εγώ σου απαντούσα πως υπάκουσε στην επιθυμία του άντρα της... Πως εκτέλεσε το συζυγικό της καθήκον απέναντι στον άντρα που της έσπειρε τα παιδιά της... Κι εσύ γινόσουν έξαλλη...

Ι: Αν δεν ήμουν τόσο ερωτευμένη μαζί σου, θα μπορούσα να σε χωρίσω γι' αυτήν την άποψη... Ήταν μια σιχαμένη άποψη... Βρόμαγε αντρική τεστοστερόνη...

Λ: Είναι αλήθεια πως μου άρεσε πολύ να σε προβοκάρω και να γίνεσαι έξαλλη...

Ι: Το κατάφερες καλά...

Λ: Δεν ήταν και δύσκολο... Τσιμπούσες με την πρώτη...

Ι: Και τώρα;

Λ: Τώρα τι;

Ι: Τώρα δεν την πιστεύεις όλη αυτή τη θεωρία για τον Οιδίποδα;

Λ: Όχι βέβαια...

Ι: Γιατί «βέβαια»;

Λ: Γιατί ήταν μια παιδιάστικη επιπολαιότητα... Μια εξυπνάδα...

Ι: Γιατί είναι μια επιπολαιότητα;

Λ: Γιατί, λίγο αν σκεφτείς, θα καταλάβεις πως είναι παράλογη...

Ι: «Παράλογη»; Τι θα πει «παράλογη»;

Λ: Θα πει πως δεν έχει καμία χρησιμότητα... Ένας άνθρωπος κυριεύεται από μια τρέλα... Δεν μπορεί να φτιάξει τίποτε τραγικό αυτό... Δεν μπορεί να χρησιμεύσει σε κανέναν...

I: Ωστόσο, η τρέλα είναι μέσα στη ζωή...

Λ: Η τραγωδία δεν είναι η ωμή ζωή... Η τραγωδία είναι ένα σύστημα κανόνων που ρυθμίζουν τη ζωή...

I: Αυτό υποστήριξες αργότερα στο διδακτορικό σου... Η βασική σου θέση ήταν πως, στις τραγωδίες, κάθε ανθρώπινη παραφορά υπηρετεί την αγωνία εξισορρόπησης...

Λ: Ναι, αυτό ισχύει... Η τραγωδία είναι κάτι σαν τις Δέκα Εντολές... Σαν τη Βίβλο...

I: Πήρες άριστα μετ' επαίνων... Όλοι μιλήσανε για μια ακαδημαϊκή καριέρα που ανοιγόταν μπροστά σου...

Λ: Υπερβάλλεις...

I: Ξέρεις πως δεν υπερβάλλω... Οι επόπτες καθηγητές σου επέμειναν να υποβάλεις τα χαρτιά σου για να κριθείς στη θέση του λέκτορα... Αρνήθηκες... Προτίμησες να διοριστείς στο περιφερειακό σχολείο όπου δίδασκα κι εγώ...

Λ: Έκανα ό,τι έκανες κι εσύ... Εξάλλου δεν πήγαμε στην κλασική φιλολογία για την ακαδημαϊκή καριέρα... Πήγαμε για να καλλιεργήσουμε τον εαυτό μας βαθαινοντας μέσα στα κείμενα... Και η αλήθεια των κειμένων είναι πολύ μακριά από τις πανεπιστημιακές αίθουσες...

I: Δεν ήμασταν το ίδιο... Εγώ δεν μπορούσα να γράψω... Δεν είχα την υπομονή που απαιτεί το γράψιμο... Ούτε και την ικανότητα συγκέντρωσης...

Λ: (Σαν να μονολογεί.) Ακαδημαϊκή καριέρα σημαίνει ταξίδια, συνέδρια, ανακοινώσεις... Εμείς είχαμε να μεγαλώσουμε παιδί...

I: Μπορούσαμε να τα συμβιβάσουμε όλα...

Λ: Δεν ήθελα να συμβιβάσω τίποτε... Δεν ήθελα τίποτε από όλα αυτά...

I: Μπορούσαμε να βρούμε μια φόρμουλα για τα πάντα...

Λ: Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαστε μαζί... Να είμαστε εγώ, εσύ και το παιδί μας... Να είμαστε οικογένεια...

I: Έτσι φτιάξαμε μια ζωή όπου ήμασταν συνεχώς μαζί... Τα πρωινά πηγαίναμε στο σχολείο, το μεσημέρι γυρνούσαμε μαζί... Κι ύστερα περνούσαμε όλη τη μέρα εδώ μέσα... Μια ζωή σαν... (Σταματάει.)

Λ: Σαν τι;

I: Σαν ένα κλειστό κοχύλι...

Λ: Μια ζωή ευτυχισμένη...

I: (Σαν να σιέφτεται κάτι.) Ναι, βέβαια, ευτυχισμένη...

Λ: Ώσπου ήρθε το παιδί...

I: Όταν έμεινα έγκυος, δεν θέλησες να πάμε ούτε μία φορά σε γυναικολόγο... Επέμεινες να το γεννήσω εδώ, δίχως καμιά άλλη βοήθεια πέρα από σένα...

Λ: Δεν χρειαζόταν κανένας άλλος... Οι γιατροί και τα νοσοκομεία είναι για την αρρώστια... Η γέννηση είναι μια φυσιολογική διαδικασία...

I: Πηγες και παρακολούθησες πρακτικά μαθήματα μαιευτικής για να τα καταφέρεις...

Λ: Και τα καταφέραμε... Κρατήσαμε το παιδί μας στην αγκαλιά μας... Ήμασταν ένα...

I: Είχαμε αποφασίσει πως δεν θα το δηλώσουμε στο ληξιαρχείο του δήμου... Προτιμήσαμε να πάρω άδεια άνευ αποδοχών για τον πρώτο χρόνο που έμεινα στο σπίτι, παρά την άδεια λοχείας... Κι αυτό ήταν δικιά σου πρόταση – κι εγώ συμφώνησα...

Λ: Άμα δηλώνουμε το παιδί στο δήμο, θα έπρεπε μετά από μερικά χρόνια να το στείλουμε στο σχολείο... Κι εμείς διαφωνούσαμε με το σχολείο...

I: Κι έτσι μεγαλώσαμε το παιδί μέσα στο σπίτι... Δεν το στείλαμε ποτέ στο σχολείο, δεν το γράψαμε κάπου για να κάνει αθλητισμό ή μουσική ή χορό ή οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα...

Λ: Κι όπως αποδείχτηκε, δεν είχε ανάγκη από οτιδήποτε... Εδώ μέσα μπόρεσε να βρει τα πάντα... Βιβλία, ταινίες, μουσικές – όλη τη γνώση του κόσμου...

I: Και πού το ξέρουμε πως «αποδείχτηκε»;

Λ: (Με απορία.) Δεν σε καταλαβαίνω...

I: Είπες ότι «αποδείχτηκε» πως το παιδί μεγάλωσε σωστά εδώ μέσα... Πού το ξέρεις;

Λ: Το παιδί μεγάλωσε...

I: Κι αυτό μπορεί να είναι απόδειξη πως το μεγαλώσαμε σωστά;

Λ: Μα το παιδί είναι μια μεγαλοφυΐα... Εσύ το λες από το πρωί μέχρι το βράδυ...

I: (Με παραίτηση.) Έχεις δίκιο... Εγώ το λέω...

Λ: Και έχεις δίκιο... Η μεγαλοφυΐα του είναι η δικαίωση της ύπαρξής μας... (Παίρνει το τηλεκοντρόλ του στερεοφωνικού.) Αυτή θα ζήσει και μετά από εμάς...

(Ο Λ πατάει το κουμπί του τηλεκοντρόλ. Αρχίζει και πάλι το *Greenfields*.)

*Once there were green fields kissed by the sun.
Once there were valleys where rivers used to run.
Once there were blue skies with white clouds high above.
Once they were part of an everlasting love.
We were the lovers who strolled through green fields.*

Καθώς ακούγεται το τραγούδι, η I μένει ακίνητη σαν κέρινο άγαλμα. Όπως και στη σκηνή 4. Τα λόγια τους επαναλαμβάνονται.)

Λ: Στ' αλήθεια, με κάνει άλλον άνθρωπο αυτό το τραγούδι...

I: (Με ξεροή φωνή.) Πάντοτε ηρεμούσες όταν το άκουγες...

Λ: Πάντοτε ονειρευόμουν όταν το άκουγα... Ήταν μια ώρα απόλυτης ελευθερίας...

(Ο Λ πλησιάζει και την αγκαλιάζει. Έπειτα κουρνιαρίζει στην αγκαλιά της στην ίδια σχεδόν εμβρυακή στάση που κουλουριάστηκε και στη σκηνή 4. Το τραγούδι συνεχίζει.)

*Green fields are gone now, parched by the sun.
Gone from the valleys where rivers used to run.
Gone with the cold wind that swept into my heart.
Gone with the lovers who let their dreams depart.
Where are the green fields that we used to roam.)*

Λ: (Σαν να μονολογεί.) Μπορούσα να ονειρευτώ τη ζωή μας... Την οικογένειά μας... Το κλειστό κοχύλι που θρέφει το πιο σπάνιο μαργαριτάρι...

(Το τραγούδι συνεχίζει:

*I'll never know what made you run away.
How can I keep searching when dark clouds hide the day.
I only know there's nothing here for me.
Nothing in this wide world, left for me to see.)*

Λ: (Στον ίδιο τόνο.) Θυμάσαι την πρώτη φορά που ακούσαμε αυτό το τραγούδι; Είναι στ' αλήθεια μεγάλο πράγμα η στιγμή... Θαρρείς μια αστραπή που σκίζει τη νύχτα...

(Το τραγούδι συνεχίζει:

*Still I'll keep on waiting until you return.
I'll keep on waiting until the day you learn.)*

Λ: Κι έπειτα απομένει η νύχτα σκισμένη...

(Το τραγούδι ολοκληρώνεται:

*You can't be happy while your heart's on the roam.
You can't be happy until you bring it home.
Home to the green fields and me once again.)*

7.

Λ: *(Παραμένοντας κουρνιασμένος στην αγκαλιά της.)* Πάντως, θέλω να ξέρεις κάτι...

Ι: *(Σκύβει προς το μέρος του με ανησυχία.)* Τι;

Λ: Θέλω να σου πω πως είμαι ευτυχισμένος... Έγινα ευτυχισμένος μαζί σου, μέσα στην αγάπη μας...

Ι: Μα το ξέρω...

Λ: Ό,τι κι αν γίνει, θέλω να το ξέρεις αυτό...

Ι: *(Με ανησυχία.)* Μα τι μπορεί να γίνει;

Λ: Τίποτε... Αλλά εσύ θέλω να το ξέρεις...

Ι: *(Εξακολουθεί να έχει ανησυχία στη φωνή της.)* Το ξέρω, αγάπη μου... Φυσικά και το ξέρω...

Λ: Κι ακόμη... *(Σταματάει για λίγο.)*

Ι: Ακόμη τι;

Λ: Δεν μετανιώνω... *(Σαν να κομπιάζει.)* Δεν μετανιώνω για τίποτε από όσα κάναμε μαζί...

Ι: *(Ταραγμένη, προσπαθεί να ανασηκωθεί. Με αλλαγμένη φωνή.)* Το γλυκό ψήνεται...

Λ: Θέλει ακόμη πολλή ώρα για να ψηθεί...

Ι: *(Σηκώνεται, πηγαίνει προς το φούρνο.)* Μα μου μυρίζει καμένο...

Λ: Δεν μυρίζει απολύτως τίποτε...

Ι: *(Κοιτάζει από το πορτάκι του φούρνου.)* Έχεις δίκιο... Δεν καίγεται...

Λ: Δεν θα μπορούσε να καεί... Είναι στο φούρνο μόλις δέκα λεπτά...

Ι: *(Γυρίζει προς το μέρος του.)* Θέλω κι εγώ να σου πω κάτι...

Λ: Τι;

Ι: Χθες το βράδυ...

Λ: Ναι, τι έγινε χθες το βράδυ;

Ι: Το παιδί...

Λ: Τι έγινε χθες το βράδυ με το παιδί;

Ι: Δεν γύρισε...

Λ: Τι εννοείς «δεν γύρισε»;

Ι: Εννοώ πως βγήκε έξω και δεν γύρισε ποτέ...

Λ: Μα αφού τον άκουσες να γυρνάει...

Ι: Σου είπα ψέματα...

Λ: Ψέματα;

Ι: Ναι, σου είπα ψέματα για να μην σε ανησυχήσω...

Λ: *(Χαμογελώντας.)* Μα ποτέ δεν μου έχεις πει ψέματα... Γιατί να αρχίσεις από σήμερα;

Ι: Δεν ξέρω πώς μου ήρθε, αλλά σου είπα...

Λ: *(Με γλυκό ύφος, αλλά κοφτά.)* Γιατί να μου πεις;

Ι: Ίσως να μην ήθελα να ανησυχήσεις...

Λ: *(Συγκαταβατικά.)* Αγάπη μου, καταλαβαίνω πως υπάρχουν στιγμές που μπορούν να φορτίσουν τον καθένα μας...

Ι: *(Τον κοιτάει με αγωνία.)* Σήμερα το πρωί, το κρεβάτι του ήταν άθικτο... Όπως το είχε στρώσει από χθες...

Λ: (Την αγκαλιάζει με κατευναστική διάθεση.) Έλα τώρα... Μην είσαι αγχωμένη... Μια γιορτή είναι...

Ι: (Με ένταση.) Δεν γύρισε, σου λέω...

Λ: (Κοφτά, με εκνευρισμό.) Φυσικά και γύρισε... Κι όχι μόνο γύρισε, μα σήμερα το πρωί κατέβηκε εδώ... Και του σερβίρισες από τον καφέ που είχα φτιάξει... Είναι ακόμη η κούπα του στο νεροχύτη...

Ι: Σερβίρισα τον καφέ του ελπίζοντας να γυρίσει...

Λ: Το παιδί γύρισε στις τρεισήμισι το βράδυ... Τον άκουσες που γύρισε... Και σήμερα, μόλις σηκώθηκες, του άναψες το θερμοσίφωνα... Ήθελες να κάνεις μπάνιο γιατί το μεσημέρι θα γιορτάσουμε τα γενέθλιά του...

Ι: (Μονολογεί γοργά, πολύ ταραγμένη.) Πρέπει να το σταματήσουμε αυτό... Πρέπει να το –

Λ: (Την κόβει.) Να σταματήσουμε τι;

Ι: Να σταματήσουμε αυτό που κάνουμε... Πρέπει να σταματήσουμε αυτό που κάνουμε...

Λ: (Εμφανώς εκνευρισμένος.) Δεν σε καταλαβαίνω...

Ι: Πρέπει να –

Λ: (Εμφατικά.) Δεν υπάρχει τίποτε που να μπορούμε να σταματήσουμε...

Ι: Φυσικά και υπάρχει... Υπάρχουν γεγονότα που είναι να γίνουν... Πράξεις που υπάρχουν μέσα στο μυαλό και θέλουν να ελευθερωθούν...

Λ: (Την πιάνει από τους ώμους. Μιλάει με πάθος.) Αυτό είναι η ζωή... Δεν μπορείς να σταματήσεις τη ζωή που πλησιάζει...

Ι: (Ξέπνοα.) Το παιδί δεν γύρισε...

Λ: (Ξερά.) Συμβαίνει αυτό στις μητέρες όταν ο γιος τους ενηλικιώνεται... Είναι μια αναμενόμενη υστερία...

Ι: Το παιδί –

Λ: *(Προλαβαίνει τα λόγια της, μιλώντας emphaticά.)* Το παιδί είναι πάνω και κάνει μπάνιο... Το μεσημέρι έχουμε γιορτή... Στο φούρνο τού ψήνουμε γλυκό...

Ι: *(Ξερά.)* Πάνω... Πήγαινε πάνω...

Λ: *(Αιφνιδιασμένος.)* Πάνω;

Ι: Πήγαινε πάνω να δεις αν είναι το παιδί...

Λ: Δεν μπορεί να επιμένεις σε κάτι τόσο γελοίο...

Ι: Γιατί δεν ανεβαίνεις να δεις;

Λ: Δεν χρειάζεται... Ακούω το νερό του μπάνιου...

Ι: Δεν ακούς τίποτε... Δεν πλένεται κανένας στο μπάνιο...

Λ: Φυσικά και πλένεται... Και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί το κάνεις αυτό... Πριν εσύ έλεγες πως δεν έχει κανένας δικαίωμα να χαλάει τη γιορτή του σπιτιού μας...

Ι: Εγώ του το πρότεινα...

Λ: Τι του πρότεινες;

Ι: Να φύγει... Του εξήγησα πως θα ήταν για το καλό όλων μας...

Λ: *(Με θυμό.)* Για το καλό όλων μας;

Ι: Τα παιδιά πρέπει να φεύγουνε από το σπίτι... Να ανοίγουν τα φτερά τους... Η οικογένεια μπορεί να γίνει ένα νοσηρό κελί...

Λ: *(Ειρωνικά.)* Και πού θα πήγαινε, λοιπόν, για να γλιτώσει από το «νοσηρό κελί»;

Ι: Του είπα να πάει σε άλλη πόλη, σε άλλη χώρα...

Λ: *(Συνεχίζει σε ειρωνικό τόνο.)* Και τι να κάνει στην άλλη χώρα;

Ι: *(Σαν να το σκέφτεται.)* Να... ζήσει...

Λ: Και πώς θα ζήσει; Πού;

I: Θα νοικιάσει σπίτι...

Λ: Με τι λεφτά;

I: Θα του τα στέλνω εγώ... Για όσον καιρό χρειαστεί... Μετά θα πιάσει μια δουλειά...

Λ: Πώς θα πιάσει δουλειά; Με τι χαρτιά;

I: Θα βρεθεί μια λύση...

Λ: Λυπάμαι που θα σ' το πω, αλλά για το κράτος ο γιος μας δεν υπάρχει... Αν τον πιάσουνε, θα τον απελάσουν ως παράνομο...

I: Θα βρει έναν τρόπο και θα επιβιώσει... Είναι μεγαλοφυΐα και θα βρει τρόπο...

Λ: *(Με επιθετική σκληρότητα.)* Θα πέθαινε στο ρείθρο του δρόμου από την πείνα... Θα τον μάζευαν μαζί με τους νεκρούς ζητιάνους που πεθαίνουν απ' το κρύο...

I: Οι άνθρωποι επιβιώνουν... Είναι έτσι φτιαγμένη η ζωή, ώστε να επιβιώνουν...

Λ: Ο γιος μας δεν θα το άντεχε αυτό για περισσότερο από δύο μέρες... Για την ακρίβεια, δεν θα άντεχε καν να το ξεκινήσει...

I: Θα το αντέξει... *(Κοιτάζει τον Λ στα μάτια.)* Πιστεύω σε αυτόν... Πρέπει να το αντέξει...

Λ: Δεν έχει να αντέξει τίποτε... Το παιδί έχει σπίτι... Και τώρα είναι στο σπίτι του...

I: *(Σχεδόν με λυγμό.)* Δεν είναι...

Λ: *(Με αυστηρό τόνο.)* Και δεν θα σκεφτόταν ποτέ να σπάσει το δεσμό της οικογένειας... Δεν θα μπορούσε καν να το διανοηθεί...

I: *(Τον πιάνει από τους ώμους, σε στάση ικεσίας.)* Κοιτάξέ με...

Λ: *(Προσπαθεί να την αποφύγει.)* Άσε με...

I: *(Ουρλιάζει λυγμικά, προσπαθώντας να τον κοιτάξει στα μάτια.)* Σε παρακαλώ, κοίταξέ με...

Λ: (Με επιθετική ειρωνεία.) Ορίστε, λοιπόν... Σε κοιτάζω...

Ι: (Μιλάει αργά, κομπιάζοντας από την ταραχή.) Το παιδί πρέπει να φύγει... Πρέπει να ανοίξει τα φτερά του...

Λ: Θα αποφασίσει ο ίδιος τι θέλει να κάνει...

Ι: (Λυγμικά.) Το παιδί πρέπει να ζήσει τη δική του ζωή...

Λ: (Με μεγάλη επιθετική ένταση.) Και ποια είσαι εσύ που θα του ορίσεις πώς θα είναι η «δική του ζωή»;

Ι: (Ουρλιάζει κλαίγοντας.) ΕΙΜΑΙ Η ΜΑΝΑ ΤΟΥ... ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΣΩ ΟΛΟ ΑΥΤΟ...

Λ: (Με ολοένα αυξανόμενη ένταση.) Όταν γεννάς ένα παιδί, δεν έχεις κανένα δικαίωμα πάνω του... Δεν έχεις δικαίωμα να αγγίξεις ούτε μια τρίχα του κεφαλιού του...

Ι: ΕΓΩ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΣΩ...

Λ: (Ουρλιάζει πιάνοντάς την από τους ώμους.) ΑΥΤΟΣ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ, ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ; ΜΟΝΟΣ ΑΥΤΟΣ...

Ι: (Σε κατάσταση αλλοφροσύνης.) ΕΓΩ ΘΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΣΩ... ΕΓΩ ΘΑ ΤΟ ΤΕΛΕΙΩΣΩ... (Πέφτει καταγής. Λυγμικά και ξεψυχισμένα.) Εγώ θα το τελειώσω...

Λ: (Σαν να ακούει κάποιο θόρυβο.) Η πόρτα του μπάνιου... Την άκουσες την πόρτα του μπάνιου;

Ι: (Σχεδόν ψιθυριστά.) Πρέπει να το τελειώσω... Πρέπει να τελειώσει αυτό...

Λ: (Με έξαψη.) Ο γιος μας βγήκε από το μπάνιο... Άνοιξε την πόρτα... Τώρα θα ντύνεται στο δωμάτιό του... Και τώρα θα πάω πάνω να τον ρωτήσω τι αποφάσισε για όλα αυτά...

Ι: (Σε κατάσταση κατάρρευσης.) Πρέπει να –

Λ: (Την κόβει, πολύ εμφαντικά και πολύ επιθετικά.) Πρέπει να αποφασίζει για τη ζωή του... Αυτό πρέπει... (Σταματάει για λίγο. Κατόπιν συνεχίζει ακόμη πιο αποφασιστικά.) Και αυτό θα γίνει...

(Ο Λ προχωράει προς την πόρτα του δωματίου και βγαίνει. Η Ι κλαίει με λυγμούς.)

8.

(Μπαίνει και πάλι μέσα στο δωμάτιο ο Λ. Αυτή τη φορά δεν φοράει το σακάκι του. Μόλις βλέπει την Ι να κλαίει πεσμένη κάτω, αναστατώνεται.)

Λ: Μητέρα... Τι συμβαίνει, μητέρα; *(Τρέχει και την αγκαλιάζει.)* Τι συμβαίνει, μητέρα; Ποιος σε πείραξε;

Ι: *(Ανασηκώνεται με αγωνία. Μιλάει χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Μη φωνάζεις... Δεν είναι τίποτε...

Λ: *(Ολοένα γίνεται και πιο θυμωμένος.)* Σε χτύπησε... Θεέ μου, σε χτύπησε... Θα τον κάνω κομμάτια, που τόλμησε να σε χτυπήσει...

Ι: *(Προσπαθώντας να τον καθησυχάσει.)* Δεν με χτύπησε...

Λ: *(Έξαλλος, δεν την ακούει.)* Θα του γαμήσω την Παναγία, που τόλμησε να σε χτυπήσει...

Ι: *(Υψώνει τον τόνο της φωνής, με κάποια αυστηρότητα.)* Δεν με χτύπησε, σου λέω...

Λ: *(Με χαμηλότερη φωνή, πάντοτε ωστόσο ταραγμένος.)* Τι έγινε; Τι σου έκανε;

Ι: Δεν έκανε τίποτε... Είχαμε... *(Κομπιάζει.)*

Λ: Τι είχατε;

Ι: *(Ανασηκώνεται, πιάνει το πρόσωπό του με τα χέρια της. Μιλάει αργά, κοιτώντας τον στα μάτια.)* Είχαμε μια συζήτηση...

Λ: Τι συζήτηση;

Ι: *(Πάντοτε κοιτώντας τον στα μάτια.)* Μιλήσαμε για σένα...

Λ: Για μένα;

Ι: Ναι, για σένα...

Λ: Και τι είπατε για μένα;

Ι: Για το μέλλον σου...

Λ: Για το μέλλον μου; Τι είπατε για το μέλλον μου;

Ι: Πρέπει να φύγεις...

Λ: *(Με έκφραση οδύνης.)* Να φύγω; Εγώ να φύγω;

Ι: Ναι, να φύγεις... Τα παιδιά πρέπει να φεύγουν από τους γονείς...

Λ: *(Σαν να συσπειρώνεται για να επιτεθεί.)* Εκείνος σε έβαλε να μου τα πεις αυτά;

Ι: Όχι εκείνος... Εγώ το σκέφτηκα...

Λ: *(Με οργή.)* Εκείνος σε έβαλε να το κάνεις... Σου δίνει διαταγές... Σου κυβερνάει το μυαλό...

Ι: Εκείνος διαφωνούσε... Εγώ επέμενα...

Λ: Κάνει πως διαφωνεί... Μα στην πραγματικότητα σου το φυτεύει στο μυαλό... Το σχεδιάζει μέσα στο βάθος του χρόνου... Αλλά δεν θα τον αφήσω... Θα του χαλάσω το γλυκό του...

Ι: Έχεις παραφρονήσει... Σε τυφλώνει το μίσος σου γι' αυτόν...

Λ: Δεν καταλαβαίνεις τι κάνει; Παριστάνει τον καλό, τον προστάτη του οικογενειακού δεσμού, λέει πως εγώ θα αποφασίσω... Και στην πραγματικότητα πλέκει σαν αράχνη τον ιστό του σχεδίου του...

Ι: *(Κοφτά, με ξερή φωνή.)* Πού το ξέρεις;

Λ: *(Χωρίς να την ακούει.)* Προετοιμάζει το τέλος που τον βολεύει...

Ι: *(Πολύ εμφαντικά.)* Π ο ύ τ ο ξ έ ρ ει ς ;

Λ: *(Αιφνιδιασμένος.)* Ποιο;

Ι: Πως λέει ότι εσύ θα αποφασίσεις...

Λ: *(Με σχετική αμηχανία.)* Είμαι σίγουρος πως αυτό λέει...

I: *(Πιάνει με τα χέρια της τα μαλλιά του.)* Τα μαλλιά σου είναι στεγνά...

Λ: Τα στέγνωσα με το πιστολάκι...

I: Δεν έκανες μπάνιο... *(Στυλώνει τα μάτια της στα μάτια του.)* Ήσουν πίσω από την πόρτα και κρυφάκουγες...

Λ: *(Της απαντάει μετά από μερικά δευτερόλεπτα σιωπής. Μιλάει καθαρά και θαρρετά.)* Ναι, ήμουν πίσω από την πόρτα... Και τα άκουσα όλα...

I: *(Φωνάζει, πολύ αυστηρά.)* Δεν είναι δυνατόν να κρυφάκουγες...

Λ: *(Ανέκφραστος.)* Ετοιμάζεται να με σκοτώσει...

I: Είσαι τρελός... Πρέπει να σταματήσει αυτό...

Λ: Εσένα σε έχει ξεγελάσει, αλλά εγώ τον έχω καταλάβει...

I: *(Ουρλιάζοντας, πιάνοντας τον Λ από τα μαλλιά.)* ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΟΛΗ ΑΥΤΗ Η ΤΡΕΛΑ...

Λ: *(Σαν να μην την ακούει.)* Το είχα καταλάβει εδώ και χρόνια... Αλλά μου έλειπαν οι αποδείξεις... Το ήξερα πως δεν θα δεχόσουν οτιδήποτε εναντίον του χωρίς αποδείξεις...

I: *(Ξεψυχισμένα.)* Πρέπει να σταματήσει...

Λ: Σου έβαλε μέσα σου την ιδέα πως πρέπει να φύγω... Και σε έκανε να πιστέψεις πως το σκέφτηκες εσύ... Κι έπειτα θα φρόντιζε πράγματι να χαθώ...

I: *(Με απορία.)* Να χαθείς;

Λ: Θα με σκότωνε και θα με έθαβε στον κήπο... Εσύ θα πίστευες πως πράγματι θα είχα φύγει...

I: *(Αδύναμα.)* Δεν ήταν δυνατόν να το κάνει αυτό...

Λ: Σήμερα ήταν η μέρα...

I: *(Κάπως πιο σταθερά.)* Δεν είναι δυνατόν να σε σκοτώσει ο πατέρας σου... Αυτός σε γέννησε, σε έφερε στη ζωή...

Λ: Εσύ με γέννησες... Αυτός από την πρώτη μέρα σχεδίαζε τον θάνατό μου... Αλλά στην πιο κρίσιμη ώρα τον έπιασα...

I: Τον έπιασες;

Λ: Πριν, που βγήκε έξω... Έκανε δήθεν μια βόλτα μέχρι τη Σκεπαστή Αγορά, αλλά τάχα δεν πήρε τίποτε...

I: Θυμήθηκε πως είχε μήλα στο μπαλκόνι της κουζίνας...

Λ: Όπως πάντα, σου πούλησε θέατρο... Θυμότανε πολύ καλά πως είχε μήλα στο μπαλκόνι... Για άλλο βγήκε... Και ξέρω γιατί...

I: Γιατί;

Λ: Πήγε να αγοράσει ποντικοφάρμακο για να το ρίξει στο γλυκό...

I: Είσαι τρελός... Λες ό,τι σου κατέβει στο μυαλό σου...

Λ: Κι έπειτα το έριξε στο ταψί... Στην τρύπα που άνοιξε στα μήλα...

I: Στα μήλα έριξε ζάχαρη, νερό και λικέρ... Του τα έφερα εγώ στο τραπέζι...

Λ: Τον έβλεπα από την πόρτα... Την ώρα που του τα έφερνες από τα ντουλάπια, αυτός άδειασε το ποντικοφάρμακο στις τρύπες από τα μήλα...

I: *(Χαμηλόφωνα, σαν παραιτημένη.)* Δεν προλάβαινε να ρίξει ποντικοφάρμακο σε έξι τρύπες...

Λ: *(Ξεσπάει φωνάζοντας.)* Ετοιμάζεται να με σκοτώσει, το καταλαβαίνεις;

(Ενώ ο Λ μιλάει, η I σηκώνεται και με σταθερές κινήσεις παίρνει το τηλεκοντρόλ του στερεοφωνικού.)

Λ: *(Μιλάει κοφτά, λαχανιασμένα.)* Το μεσημέρι, στο τραπέζι της γιορτής, θα σου ζητήσει να μου σερβίρεις τα μήλα... Έέρει πως δεν θα αρνηθώ να φάω το γλυκό σερβιρισμένο από εσένα... Η ζάχαρη και το λικέρ θα έχουν σκεπάσει τη γεύση από το δηλητήριο... Μόλις τελειώσω το

φαγητό, ξέρει πως θα ανεβώ στο κρεβάτι μου... Θα νιώσω μια δυσφορία και θα ξαπλώσω... Σε μισή ώρα το πολύ, θα είμαι νεκρός...

(Πηγαίνει προς το συρτάρι της κουζίνας. Ενώ μιλάει, και χωρίς να τον δει η I, ανοίγει το συρτάρι, βγάζει ένα κουζινομάχαιρο, το αφήνει στον πάγκο.)

Αλλά ξέρεις, μητέρα, υπάρχει στη ζωή μια στιγμή που τα πράγματα αλλάζουν... Μια στιγμή σαν αστραπή που σκίζει τη νύχτα... Κι έπειτα, όλα όσα ήταν να γίνουν, αλλάζουν – ξαναγίνονται από την αρχή... Αλλάζει το Σχέδιο...

I: Ποιο Σχέδιο;

Λ: Η ζωή μας... Αλλάζει το Σχέδιο που είναι όλη η ζωή μας...

(Η I πατάει το κουμπί του τηλεκοντρόλ και αρχίζει το Greenfields:

*Once there were green fields kissed by the sun.
Once there were valleys where rivers used to run.
Once there were blue skies with white clouds high above.
Once they were part of an everlasting love.
We were the lovers who strolled through green fields...*

Ενώ το τραγούδι συνεχίζεται, η I πλησιάζει τον Λ από πίσω και τον αγκαλιάζει.)

I: *(Με ψιθυριστή φωνή, γεμάτη τρυφερότητα.)* Γαλήνεψε... Γαλήνεψε...

Λ: *(Με εντελώς αλλαγμένη διάθεση, σαν μαγεμένος από το άγγιγμά της.)* Πάντοτε με γαληνεύει ετούτη η μουσική...

I: Γαλήνεψε και θα τα φτιάξω όλα από την αρχή...

Λ: *(Σαν να ονειρεύεται.)* Ναι, μητέρα... Θα τα φτιάξουμε όλα από την αρχή... Μέσα στη νύχτα θα χυθεί το φως της ημέρας...

I: Όλα θα γίνουν... Όλα θα γίνουν...

(Έξαφνα ο Λ γυρίζει και φιλάει την I στο στόμα. Εκείνη στην αρχή αιφνιδιάζεται και μοιάζει να αντιδρά. Στη συνέχεια αφήνεται άψυχα στο φιλή του.)

Λ: *(Με πολύ έντονο ερωτικό πάθος, βάζοντας μέσα στις παλάμες του τα μάγουλά της.)* Σε αγαπώ, μητέρα... Σε αγαπώ μέχρι το τέλος του χρόνου...

Ι: *(Του χαϊδεύει τα μάγουλα.)* Όλα θα γίνουν... Απλώς θέλω... *(Σταματάει.)*

Λ: *(Σαν μαγεμένος.)* Πες μου... Ό,τι θέλεις...

Ι: Θέλω να πας για λίγο στο δωμάτιό σου...

Λ: Στο δωμάτιό μου; Γιατί;

Ι: Γιατί θέλω να κάνω κάτι...

Λ: Τι κάτι;

Ι: Κάτι για τη ζωή... Ίσως να μην το ξέρεις, μα η δουλειά των γυναικών είναι η ζωή...

Λ: Στ' αλήθεια το θέλεις, μητέρα;

Ι: Ναι, το θέλω πολύ...

Λ: Θα ανέβω τότε... Μόνο επειδή μου το ζητάς εσύ... Κι όταν κατέβω, θα είναι όλα καινούρια...

Ι: *(Κοιτάζει προς το παράθυρο.)* Ναι, θα είναι καινούρια...

(Ο Λ βρίσκει την ευκαιρία και, ενώ δεν τον βλέπει η Ι, βάζει το μαχαίρι από τον πάγκο της κουζίνας στον κόρφο του.)

Λ: Ανεβαίνω, μητέρα...

Ι: Σε ευχαριστώ, γιε μου...

Λ: *(Την κοιτάζει από την πόρτα του δωματίου.)* Σε αγαπώ... Σε αγαπώ όσο δεν φαντάζεσαι...

Ι: Κι εγώ σε αγαπώ, γιε μου...

(Ο Λ βγαίνει από το δωμάτιο. Το φως σβήνει και η σκηνή βυθίζεται στο σκοτάδι.)

Εδώ τελειώνει η Πρώτη Πράξη. Αν κριθεί σκόπιμο, στο σημείο αυτό η παράσταση μπορεί να κάνει διάλειμμα. Σε αντίθετη περίπτωση, το έργο μπορεί να συνεχιστεί με τη σκηνή 9, δίχως το παραμικρό κενό.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Ανάβουν τα φώτα. Η Ι είναι καθισμένη στις φτέρνες της μπροστά από το φούρνο και κοιτάζει το γλυκό που ψήνεται.

Μπαίνει ο Λ. Φοράει το σακάκι του.)

Λ: (Με ουδέτερη φωνή.) Έχει ακόμη αρκετή ώρα για να ψηθεί...

Ι: (Γυρίζει και τον κοιτάζει.) Πράγματι... (Μιλάει με σχετική αμηχανία.) Δεν ξέρω γιατί, μα από την πρώτη στιγμή που το έβαλες στο φούρνο έχω την αίσθηση πως αυτό το γλυκό καίγεται...

Λ: Ίσως κάτι να συμβαίνει μέσα σου...

Ι: (Με ανησυχία.) Μέσα μου;

Λ: (Αγνοεί την ερώτησή της. Μιλάει πάντοτε με ουδέτερη φωνή.) Απάνω το μπάνιο είναι στεγνό... Κανένας δεν πλύθηκε από το πρωί...

Ι: (Επαναλαμβάνει με αμηχανία.) Το μπάνιο ήταν στεγνό...

Λ: Κι ο γιος μας δεν ήταν πουθενά πάνω...

Ι: (Σαν να μονολογεί, κοιτώντας τον στα μάτια.) Δεν ήταν πουθενά...

Λ: Ούτε στο δωμάτιό του ούτε στο μπάνιο...

Ι: (Σαν να φωτίζεται το πρόσωπό της.) Σ' το είχα πει... Το παιδί έχει φύγει...

Λ: Δεν ήταν πουθενά αλλού...

Ι: (Προσπαθεί να καταλάβει κοιτώντας τα μάτια του.) Το παιδί έφυγε... (Κάνει να τον αγκαλιάσει.) Το παιδί άνοιξε τα φτερά του...

Λ: Ήταν εδώ, μαζί σου...

Ι: (Με ταραχή.) Όχι, όχι... Το παιδί έχει φύγει... Έχει φύγει από χθες το απόγευμα... Δεν θα ξαναγυρίσει...

Λ: *(Την κόβει. Η φωνή του είναι παγερή.)* Ήταν εδώ... Σας είδα...

Ι: Δεν πρέπει να ξαναγυρίσει, κατάλαβέ το...

Λ: Σας είδα που φιληθήκατε...

Ι: *(Του πιάνει το πρόσωπο. Μιλάει παρακλητικά.)* Δεν πρέπει να ξαναγυρίσει...

Λ: *(Της σπρώχνει βίαια τα χέρια. Εκρήγνυται.)* Φιλιόσασταν με γλώσσα μάνα και γιος...

Ι: Σε παρακαλώ, πρέπει να καταλάβεις...

(Ο Λ τη σπρώχνει. Η Ι πέφτει κάτω.)

Λ: *(Σε έξαλλη κατάσταση.)* Με το γιο σου; Φιλιέσαι με το γιο σου; *(Η Ι κλαίει με λυγμούς. Ο Λ σκύβει από πάνω της, έτοιμος να τη χτυπήσει.)* Και τι άλλο κάνεις με το γιο σου; Θα μου πεις; Μήπως κοιμάσαι και μαζί του;

Ι: *(Με λυγμούς.)* Σε παρακαλώ –

Λ: Ακούω λοιπόν... Τι άλλο κάνεις με το γιο σου; Μήπως χαϊδεύεσαι μαζί του;

Ι: *(Πιο αυστηρά.)* Σταμάτα...

Λ: Μήπως γαμιέσαι κιόλας μαζί του;

Ι: *(Η φωνή της σκληραίνει. Έξαφνα γίνεται τρομακτικά επιθετική.)* Σκάσε... *(Ορμάει πάνω του ουρλιάζοντας.)* ΣΚΑΣΕ ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ...

Λ: *(Την αποφεύγει. Στέκεται και την κοιτάζει αιφνιδιασμένος. Μιλάει σε πολύ χαμηλότερο τόνο.)* Θέλω να ακούσω μια εξήγηση...

Ι: *(Έξαλλη.)* Δεν έχω να δώσω καμιά εξήγηση... Το τραβήξαμε δεκαοχτώ χρόνια... Τώρα πρέπει να σταματήσει...

Λ: Δεν καταλαβαίνω τι λες... Και νομίζω πως πας να υπεκφύγεις...

I: Αν δεν το σταματήσεις εσύ, το σταματάω εγώ... *(Ουρλιάζει ξανά.)*
ΤΟ ΣΤΑΜΑΤΑΩ ΜΟΝΗ ΜΟΥ, ΕΔΩ ΚΑΙ
ΤΩΡΑ...

Λ: *(Σε πολύ κοφτό τόνο.)* Τι σταματάς;

I: Ξέρεις τι...

Λ: Όχι, δεν ξέρω...

I: Όλο αυτό...

Λ: Ποιο όλο αυτό;

I: Όλο αυτό με το παιδί...

Λ: Τι με το παιδί;

I: Ξέρεις τι με το παιδί...

Λ: Δεν μπορείς να σταματήσεις τίποτε...

I: Φυσικά και μπορώ...

Λ: *(Επαναλαμβάνει τη φράση του με μεγαλύτερη ένταση.)* Δεν μπορείς να σταματήσεις τίποτε...

I: Θα σταματήσω ό,τι θέλω...

Λ: Άμα γεννάς ένα παιδί, δεν μπορείς να το σταματήσεις... Δεν μπορείς να σταματήσεις τη ζωή...

I: Το παιδί έχει πεθάνει...

Λ: *(Μιλάει μηχανικά και χαμηλόφωνα, σαν να μην την έχει ακούσει.)* Οι γυναίκες υπάρχουν για να συνεχίζουν τη ζωή... Λαμβάνουν τις αποφάσεις για να συνεχίζουν τη ζωή...

I: Δεν υπάρχει ζωή... Υπάρχει μια τρέλα... Για δεκαοχτώ χρόνια ζούμε μια τρέλα...

Λ: *(Συνεχίζει να μιλάει μηχανικά. Σαν να διαβάζει κάτι. Ή σαν να ακούμε τη φωνή του από ένα μαγνητόφωνο.)* Κανείς δεν έχει δικαίωμα να βάλει εμπόδιο στη ζωή... Είναι σαν να σκοτώνει... Σαν να κάνει φόνο...

I: Δεν θα ονομάξεις ζωή την αρρώστια... Ζωή είναι η πραγματικότητα...

Λ: Φιλιά σου με το παιδί και πας να υπεκφύγεις...

I: Φιλιά σου μαζί σου...

Λ: Φιλιά σου με το γιο σου και πας –

I: *(Τον κόβει. Σχεδόν φωνάζει.)* Δεν υπάρχει γιος μου και το ξέρεις...

Λ: *(Πάντοτε με μηχανική φωνή.)* Λυπάμαι, αλλά είμαι αναγκασμένος...

I: Τι είσαι αναγκασμένος;

Λ: Πρέπει να σώσω το παιδί μου από τη διαστροφή... Δεν γίνεται ένα παιδί να φιλιέται με τη μάνα του στόμα με στόμα...

I: Δεν φιλιέται με τη μάνα του, καταλαβαίνεις; Υπάρχει η πραγματικότητα...

Λ: Θα το πάρω και θα φύγουμε...

I: *(Εκπληκτη, αιφνιδιασμένη.)* Τι είπες;

Λ: *(Την κοιτάζει στα μάτια. Μιλάει αργά και καθαρά.)* Θα πάρω το παιδί και θα φύγουμε...

I: *(Κλονίζεται. Σαν να μονολογεί.)* Θα φύγετε...

Λ: Θα φύγουμε και δεν θα ξαναγυρίσουμε ποτέ...

I: *(Τρεκλίζοντας, με σπασμένη φωνή.)* Πού... θα φύγετε;

Λ: Κάπου μακριά...

I: *(Πάντοτε με σπασμένη φωνή.)* Δεν γίνεται...

Λ: Φυσικά και γίνεται...

I: Δεν μπορεί να γίνεται...

Λ: Θα γίνει και θα το δεις...

Ι: Δεν έχεις το δικαίωμα να το κάνεις αυτό... *(Προσπαθεί να τον αγκαλιάσει. Πέρφτει στα πόδια του με λυγμούς.)* Δεν έχεις το δικαίωμα να φύγεις...

Λ: Οφείλω να σκεφτώ την ψυχική υγεία του γιου μου...

Ι: Δεν έχεις το δικαίωμα...

Λ: Φυσικά και έχω κάθε δικαίωμα...

Ι: *(Ενώ πέρφτει στα πόδια του Λ και κλαίει.)* Όχι, όχι... Δεν γίνεται αυτό...

Λ: Μόνο μία πιθανότητα υπάρχει...

Ι: *(Τον κοιτάζει με αγωνία.)* Μία πιθανότητα;

Λ: Ναι, μία πιθανότητα για να μείνουμε...

Ι: *(Αγκαλιάζει τα πόδια του, τα φιλάει με ευγνωμοσύνη. Μιλάει πνιχτά, σχεδόν ασθματικά.)* Μία πιθανότητα... Το ήξερα... Σε ευχαριστώ... Σε ευχαριστώ που υπάρχει αυτή η πιθανότητα...

Λ: Πρέπει να μιλήσουμε... Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό...

Ι: Να μιλήσουμε για ό,τι θέλεις...

Λ: Πρέπει να μου πεις για το φιλί... Γιατί έγινε... Γιατί το επέτρεψες...

Ι: Θα σου πω...

Λ: *(Καθώς κάθεται στον καναπέ.)* Πρέπει να βρούμε μια ερμηνεία... Είναι πολύ σημαντικό να βρούμε μια ερμηνεία...

Ι: Θα σου πω ό,τι θέλεις...

Λ: Ακούω, λοιπόν... Γιατί τον φίλησες;

Ι: *(Μηχανικά, σχεδόν ξεψυχισμένα.)* Τον φίλησα...

Λ: Γιατί;

Ι: Τον φίλησα γιατί με φίλησε...

Λ: Σε φίλησε;

Ι: Ναι, με φίλησε...

Λ: Κι εσύ ανταποκριθήκες...

Ι: (*Σχεδόν ψιθυριστά.*) Συμβαίνει αυτό ανάμεσα στις μάνες και τους γιους...

Λ: Τι είπες;

Ι: (*Επαναλαμβάνει με κανονική φωνή.*) Συμβαίνει αυτό ανάμεσα στις μάνες και τους γιους...

Λ: Τι συμβαίνει;

Ι: Να φιλιούνται...

Λ: Και τι άλλο;

Ι: Να νιώθουν μια έλξη ο ένας για τον άλλον...

Λ: Και τι άλλο;

Ι: Δεν ξέρω τι άλλο...

Λ: Ξέρεις...

Ι: (*Με ένταση.*) Δεν ξέρω...

Λ: (*Με άχρωμη φωνή.*) «Πολλοί γαρ ήδη καν ονειράσιν βροτών μητρὶ ξυνηυνάσθησαν»...

Ι: Αυτό είναι μοναχά ένας στίχος... Ένας αρχαίος στίχος...

Λ: (*Συνεχίζει με τον ίδιο άχρωμο τόνο.*) «Πολλοί άνθρωποι σμίγουν με τη μητέρα τους στα όνειρά τους»...

Ι: (*Κάθεται δίπλα του και τον αγκαλιάζει.*) Είναι άρρωστο όλο αυτό... Δεν πρέπει να το αφήσουμε...

Λ: (Δίχως να αντιδρά στην αγκαλιά της, συνεχίζει με την ίδια άχρωμη φωνή.) «Μητρὶ μὲν χρεῖη με μειχθῆναι»...

Ι: (Προσπαθεῖ να τον κόψει.) Δεν πρέπει να το αφήσουμε να μας μολύνει...

Λ: (Παρά την προσπάθεια της Ι, λέει καθαρά τη φράση του.) «Φονεὺς δ' εσοίμην του φυτεύσαντος πατρός»...

10.

I: *(Ενώ είναι αγκαλιασμένη με τον Λ, κοιτάζει ανήσυχη γύρω της.)* Τα μήλα στο φούρνο... Νομίζω, έχουν αρχίσει να μυρίζουν...

Λ: *(Μοιάζει να μην την ακούει. Μεταφράζει τους αρχαίους στίχους με την ίδια άχρωμη φωνή.)* «Θα σμίξω με τη μητέρα μου»...

I: *(Πολύ ανήσυχη.)* Πρέπει να προσέξουμε να μην καούν...

Λ: «Θα γίνω ο φονιάς του πατέρα που με έσπειρε»...

I: *(Γυρίζει προς τον Λ. Του χαϊδεύει το μάγουλο.)* Πρέπει να προσέξουμε... Μπορεί... *(Κομπιάζει.)* Μπορεί να χαθούμε από αυτό...

Λ: *(Επαναλαμβάνει πολύ χαμηλόφωνα.)* «Θα σπείρω τη μητέρα που με γέννησε... Θα σκοτώσω τον πατέρα που με έσπειρε...»

I: Είναι σίχοι... Σκόρπιοι σίχοι...

Λ: Είναι χρησμοί...

I: Είναι μονάχα λέξεις... Λέξεις γραμμένες πριν από χιλιάδες χρόνια... Τότε που οι άνθρωποι δεν είχαν τίποτε άλλο παρά τις λέξεις...

Λ: Είναι το πεπρωμένο μας... Το πεπρωμένο της ανθρωπότητας...

I: Δεν γίνεται αυτό...

Λ: Όλη η ανθρωπότητα είναι αυτοί οι σίχοι...

I: Είναι κάτι που πέρασε... Οριστικά και αμετάκλητα... Κάτι παλιό... Βαλσαμωμένο στο μουσείο του ανθρώπινου μυαλού...

Λ: Τότε γιατί φοβάσαι πως θα μας μολύνει;

I: Δεν ξέρω... Ίσως γιατί δεν κάνει να ξεβαλσαμώνουμε κάτι τόσο παλιό...

Λ: Και όλα όσα γράφτηκαν για την τραγωδία; Ο Νίτσε; Ο Φρόιντ;

I: Λέγανε λόγια... Είναι δωρεάν τα λόγια...

Λ: *(Συνεχίζει.)* Ο Ευγένιος Ο'Νιλ; Ο Ανούιγ; Ο Παζολίνι; Όλοι οι άλλοι;

I: Βάζανε λέξεις, τη μια πάνω στην άλλη... Σαν τα παιδικά τουβλάκια... Κουβέντες πάνω σε πεθαμένες κουβέντες...

Λ: Μιλούσανε για τις ζωές τους... Και για αυτά που θα έρθουνε...

I: Μιλούσανε για βαλσαμωμένα πτώματα...

Λ: Το πιστεύεις αυτό;

I: Μόνο αυτό πιστεύω...

Λ: Τότε γιατί έγινες κλασική φιλόλογος;

I: Δεν ξέρω... Ίσως γιατί ήμουν καλή μαθήτρια...

Λ: Και γιατί τέλειωσες τη σχολή;

I: Γιατί γνώρισα εσένα... Γιατί ήμασταν μαζί..

Λ: Όλη μας τη ζωή μιλάμε για τις τραγωδίες...

I: Ήξερα πως σε μάγευαν οι τραγωδίες... Πως σε τραβούσαν από τα ρουθούνια... Κι αν κάτι σου άρεσε, μου άρεσε... Ήμασταν μαζί...

Λ: *(Κοιτάζει προς την κουζίνα.)* Τα μήλα... Πράγματι, τα μήλα έχουν αρχίσει να μυρίζουν... *(Πηγαίνει στο τζάμι του φούρνου και τα κοιτάζει.)* Σε λίγο θα είναι έτοιμα...

I: Και μάλιστα μυρίζουν ωραία...

Λ: Το μήλο με το λικέρ και τη ζάχαρη δίνουν ωραία μυρωδιά...

I: Ανυπομονώ να το δοκιμάσω...

Λ: *(Με έκπληξη.)* Να το δοκιμάσεις;

I: Ναι, να το δοκιμάσω...

Λ: Μα δεν τρως ποτέ γλυκά... Από παιδί παθαίνεις μια περίεργη αλλεργία αν φας γλυκό...

Ι: Έτσι έλεγα... Πως πάθαινα αλλεργία... Μα δεν μπορεί να υπάρξει αλλεργία με τα γλυκά... Απλώς δεν μου άρεσαν και επινόησα την αλλεργία για να μην με πιέζουν οι γονείς μου στις γιορτές...

Λ: Μα και σε μένα είπες για αλλεργία...

Ι: Ναι, σου είπα...

Λ: *(Πάει να την αγκαλιάσει. Με τόνο συγκατάβασης.)* Δεν είναι δυνατόν να έχεις πει ψέματα σε μένα...

Ι: *(Τον αποφεύγει. Μιλάει κοιτώντας στο κενό.)* Μου έγινε συνήθεια να μιλάω για την αλλεργία... Ήταν πιο εύκολο... Είναι πολλές φορές που ένα ψέμα γίνεται η δεύτερη φύση σου... *(Τον κοιτάει κατάματα.)* Ή γίνεται η αληθινή σου φύση...

Λ: *(Προσπαθώντας να γυρίσει αλλού την κουβέντα.)* Ωστε, λοιπόν, δεν είχες αλλεργία... Αλλά, σε κάθε περίπτωση, τα γλυκά δεν σου άρεζαν ποτέ...

Ι: Ίσως αυτό το γλυκό να μου αρέσει...

Λ: Γιατί;

Ι: Γιατί τι;

Λ: Γιατί να σου αρέσει;

Ι: Γιατί είναι ξεχωριστό γλυκό...

Λ: *(Ακριβώς με τον ίδιο τόνο, σαν συνέχεια της αμέσως προηγούμενης φράσης.)* Έχεις σκεφτεί γιατί του τρυπήσανε τα πόδια;

Ι: *(Αιφνιδιασμένη.)* Ποια πόδια; Δεν καταλαβαίνω...

Λ: Για τον Οιδίποδα λέω... Άραγε, γιατί οι ίδιοι οι γονείς να τρυπήσουν τα πόδια σε ένα μελλοθάνατο μωρό;

Ι: *(Με σχετικό εκνευρισμό.)* Νομίζω πως μιλούσαμε για την αλλεργία μου στα γλυκά...

Λ: (Σαν να μην την άκουσε.) Κάτι σημαίνει μια τέτοια πράξη...

Ι: (Εκνευρισμένη.) Δεν ξέρω τι σημαίνει... Και αυτή τη στιγμή δεν με νοιάζει...

Λ: Φυσικά και σε νοιάζει... Όλα σε νοιάζουν...

Ι: Γιατί ήταν μωρό... Ένα νεογέννητο μωρό... Έπρεπε να μην το μπερδέψουν με κάποιο άλλο...

Λ: Αυτή είναι η εύκολη απάντηση... Υπάρχει και η δύσκολη...

Ι: Δεν με νοιάζει καμία απάντηση...

Λ: Το κάνανε για να του δώσουν ταυτότητα... Του τρυπήσανε τα πόδια για να γίνει κάποιος... (Συλλαβίζει τα δυο συνθετικά του ονόματος.) Οιδί-πους... Αυτός που έχει πρησμένα πόδια... Οιδίπους... Αν δεν του τρυπούσανε τα πόδια, θα ήτανε μονάχα ένα παιδί χωρίς όνομα... Θα ήταν ένα τίποτε... Ενώ τώρα έχουμε ένα όνομα... Ένα τρομερό όνομα...

Ι: (Προσπαθεί να τον κοιτάξει στα μάτια.) Έχουμε μονάχα μια αρχαία λέξη... Ένα αρχαίο λείψανο... Σαν το απομεινάρι μιας ακρίδας στη λάβα της Πομπηίας... (Αποστρέφει το κεφάλι.) Και το γλυκό στο φούρνο μυρίζει...

Λ: (Συνεχίζει να μην την ακούει.) Και γιατί να νοιαστούν για το όνομα ενός παιδιού που οι ίδιοι είχανε δώσει εντολή να πεθάνει;

Ι: Δεν ξέρω...

Λ: Δεν έχεις λόγο να νοιαστείς για το όνομα ενός μελλοθάνατου μωρού...

Ι: (Με ταραχή.) Δεν με ενδιαφέρει τίποτε από όσα λες...

Λ: Γιατί; Θέλω να σκεφτείς το γιατί...

Ι: Δεν ξέρω...

Λ: (Με έξαψη.) Γιατί ήξεραν την τρομερή αλήθεια... (Πολύ αργά.) Τα γεγονότα είχανε ήδη γίνει... Ήταν τετελεσμένα...

Ι: Τετελεσμένα;

Λ: Δεν υπήρχαν ούτε οι ίδιοι, ούτε το μωρό τους... Δεν υπήρχε καμιά πολιτεία, κανένα βουνό, κανένα Μαντείο... Υπάρχουν μόνο τα ονόματα... Τα ονόματα είναι η μόνη ζωή...

I: Είσαι τρελός...

Λ: Τα ονόματα είναι η αληθινή ζωή... Οι άνθρωποι είναι μια φύρα... Είναι μονάχα μεταφορές των ονομάτων...

(Σταδιακά, από φράση σε φράση, η ταραχή της I γίνεται μεγαλύτερη.)

I: Έχεις αρρωστήσει... Έχεις μολυνθεί από αυτό...

Λ: Νιώσανε την αλήθεια... Την τρομερή αλήθεια των λέξεων...

I: Τρελαίνεσαι, το καταλαβαίνεις;

Λ: *(Με πυρετική έξαψη, σχεδόν ενθουσιασμένος.)* Η τραγωδία είναι τα ονόματα που μπαίνουν στη σειρά... Κολλάνε το ένα με το άλλο, θαρρείς να είναι προορισμένα γι' αυτό... *(Με σχεδόν οραματικό τόνο.)* Γίνονται πλεκτάνη...

I: Έχεις γεμίσει το μυαλό σου με πύον...

Λ: Αν μπούνε στη σειρά τα ονόματα, όλα τα γεγονότα έχουνε γίνει...

I: Είναι μια τρέλα αυτό... Όλα όσα λες είναι μια τρέλα...

Λ: *(Στον ίδιο οραματικό τόνο.)* Όλα είναι τετελεσμένα...

I: *(Προσπαθεί να του πιάσει τα χέρια. Μιλάει με αγωνία.)* Γίνεσαι ακατάληπτος... Χάνεις το νου σου...

Λ: *(Της πιάνει τα μπράτσα. Μιλάει και πάλι με πυρετική ένταση.)* Όλα έχουν γίνει από πριν...

I: *(Σχεδόν φωνάζοντας.)* Ποια «όλα»;

(Καθώς ο Λ μιλάει, η I καταρρέει. Το πρόσωπό της βυθίζεται σε μια μάσκα μουγγής απόγνωσης.)

Λ: *(Όλο και πιο ενθουσιασμένος, με οραματική έξαψη.)* Ο απαγορευμένος έρωτας του Λαΐου... Η οργή της Ήρας... Ο χρησμός του

Απόλλωνα... Το τρύπημα των ποδιών του νεογέννητου... Ο οίκτος του βοσκού... Η προσβολή σε ένα καπηλειό της Κορίνθου... Ο δεύτερος χρησμός των Δελφών... Η διαδρομή προς το τριστρατο... Ο φόνος του Λαΐου... Η απάντηση στη Σφίγγα... Το σμίξιμο με την Ιοκάστη... *(Σκύβει και της μιλάει στο αφτί.)* Τα γεγονότα... Όλα τα γεγονότα στον Οιδίποδα είναι τετελεσμένα... Οι πράξεις έχουν γίνει... Τα πάντα έχουν συντελεστεί εδώ και χρόνια...

(Ο Λ της χαϊδεύει τα μαλλιά. Μοιάζει να μην καταλαβαίνει πως η Ι βρίσκεται σε απόγνωση.)

Λ: Και ξέρεις τι μένει; Μένουν οι ερωτήσεις... Αυτό είναι η τραγωδία... Δεν είναι τα γεγονότα... Είναι οι ερωτήσεις πάνω στα γεγονότα... Η τραγωδία είναι οι ερωτήσεις... *(Σκέφτεται για λίγο.)* Και τώρα είναι αυτή η ώρα... Η ώρα των ερωτήσεων...

Ι: *(Με ξερή, σχεδόν απόκοσμη φωνή.)* Η Ιοκάστη λέει πως δεν πρέπει να κάνουμε ερωτήσεις...

Λ: Δεν το πιστεύει... Το λέει επειδή το ζητάει ο ρόλος της... Μα η ίδια το ξέρει καλά πως, αν αρχίσουν οι ερωτήσεις, πάνε μέχρι το τέλος...

Ι: *(Σηκώνεται. Μιλάει πάντοτε απόκοσμα. Σαν να είναι μια άλλη.)* Η Ιοκάστη πρέπει να συνεχίσει τη ζωή... Είναι δουλειά της...

(Η Ι παίρνει το τηλεχειριστήριο του στερεοφωνικού και πατάει το κουμπί. Αρχίζει το Greenfields.

Μόλις αρχίζει το τραγούδι, ο ενθουσιασμένος Α ξαπλώνει πίσω στον καναπέ. Σαν να μαγεύτηκε. Η Ι κάθεται δίπλα του.

Ακούνε σιωπηλοί την πρώτη στροφή του τραγουδιού. Έπειτα αρχίζει να μιλάει η Ι. Όλη την ώρα του μονολόγου της, ο Α μένει απλωμένος στην πλάτη του καναπέ. Μοιάζει να ονειροπολεί.)

I: (Μιλάει σαν να μονολογεί, σαν να είναι μόνη.) Θυμάσαι πότε ακούσαμε για πρώτη φορά αυτό το τραγούδι; Εκείνο το βράδυ στη συνάντηση γνωριμίας των πρωτοετών... Ήρθες και μου είπες πως ήταν έθιμο... Να χορεύουν ένα κολλητό μπλουζ δυο άγνωστοι αναμεταξύ τους πρωτοετείς... Μου φάνηκες τόσο μικρός, ένα παιδί... Ήξερα πως μου έλεγες ψέματα, πως δεν υπήρχε έθιμο... Αλλά ήσουν θρασύς και ταυτόχρονα άχαρος – και μου άρεσε αυτό... Και αμήχανος... Κι έτρεμες μην σου αρνηθώ – είχες βάλει στοίχημα με την παρέα σου πως θα καταφέρεις να με χορέψεις... Δέχτηκα... «Να μην χαλάσουμε το έθιμο, λοιπόν»... Το ανύπαρκτο έθιμο... Κι έπειτα από τα μεγάφωνα έπαιξε το *Greenfields*...

(Σταματάει. Ακούνε σιωπηλοί την τρίτη στροφή του τραγουδιού.

*I'll never know what made you run away.
How can I keep searching when dark clouds hide the day.
I only know there's nothing here for me.
Nothing in this wide world, left for me to see.*

Ο τόνος της φωνής της Ι γίνεται τρυφερότερος.)

I: Κάναμε έρωτα μία βδομάδα μετά... Ήσουν άτεχνος – ήταν η πρώτη σου φορά... Δεν κατάφερες πολλά πράγματα... Μετά το σεξ ήσουν απελπισμένος... Αλλά δεν με ένοιαζε... Σε αγαπούσα...

(Το τραγούδι τελειώνει.)

I: Και το Greenfields έγινε το τραγούδι μας... Πάντοτε στα πάρτι το χορεύαμε μαζί... Οι συμφοιτητές και οι φίλοι μας μάς είχαν μάθει...

«Οι Greenfields», έτσι μας έλεγαν... Κι όταν έμπαινε το τραγούδι, όλοι μάς περιμένανε να σηκωθούμε για να το χορέψουμε...

(Κοιτάζει προς το φούρνο, με ανησυχία. Η φωνή της ξαναγίνεται ξερή.)

I: Κι ύστερα χαθήκαμε από όλους... Οι συζητήσεις, οι εκδρομές, τα πάρτι μάς φαινονταν όλο και πιο αδειανά, ανούσια... Η ευτυχία μας δεν είχε ανάγκη τούς άλλους... Άφησες το όνειρο της ακαδημαϊκής καριέρας, πιάσαμε δουλειά στο σχολείο... Ήρθαμε σε αυτό το σπίτι... Μια μικρή μονοκατοικία με λίγο κήπο – δεν θέλαμε κάτι περισσότερο... Ήμασταν εσύ κι εγώ... Οι δυο μας... Η αγάπη μας...

(Η φωνή της γλυκαίνει παράξενα.)

I: Κι έπειτα έμεινα έγκυος... Το περιμέναμε, το θέλαμε... Πιστεύαμε και οι δυο στη ζωή που συνεχίζει τη ζωή... Ήμασταν ευτυχισμένοι... Αποφασίσαμε να γεννήσω στο σπίτι, να μην δηλώσουμε το παιδί στο ληξιαρχείο... Εσύ το πρότεινες... Έλεγες πως έπρεπε να προστατεύσουμε το παιδί μας από κάθε κρατική καταγραφή, από κάθε απαίσιο κοινωνικό θεσμό που κάνει τους ανθρώπους αγέλη... Και φυσικά να μην το στείλουμε στο σχολείο – εξάλλου και οι δύο θεωρούσαμε το σχολείο μια μηχανή του κιμά... Συμφώνησα χωρίς δεύτερη σκέψη – εσύ ήσουν η σκέψη μου και ο νους μου...

(Τον κοιτάζει.)

I: Κι ακόμη αποφασίσαμε να μην του δώσουμε όνομα... Θα το μεγαλώνουμε ως τα δεκαοχτώ του χρόνια δίχως όνομα... Θα το λέγαμε «παιδί»... Κι αυτό ήταν δική σου ιδέα – κι εγώ πάλι συμφώνησα... Πάντοτε συμφωνούσα... Έλεγες πως το όνομα ενός ανθρώπου είναι κομμάτι της ύπαρξής του – ίσως το πιο σημαντικό... Είχε το δικαίωμα να το αποφασίσει ο ίδιος...

(Πιάνει το χέρι του. Αυτός εξακολουθεί να κοιτάζει στο κενό με οραματικό ύφος.)

I: Κάποτε ήρθανε οι μήνες και γέννησα... Εδώ, στο σπίτι μας... Σε αυτόν τον καναπέ... Ήσουνά πλάι μου, μόνον εσύ... Εσύ έκοφες τον αφαλό του παιδιού, όπως είχες μάθει στα μαθήματα που είχες παρακολουθήσει... Πλέον ήμασταν οι τρεις μας... Γίναμε οι τρεις μας... Μια οικογένεια... Η οικογένειά μας...

(Του αφήνει το χέρι. Η φωνή της γίνεται και πάλι κοφτή και ξερή.)

Στους τρεις μήνες, ένα βράδυ, το παιδί σταμάτησε να αναπνέει... Ευπνήσαμε και το βρήκαμε να μην αναπνέει... Εγώ το βρήκα... Προφανώς ήταν το σύνδρομο του αιφνίδιου βρεφικού θανάτου...

(Σταματάει για μια στιγμή, σαν να πνίγει ένα μορφασμό.)

Στην αρχή, το παιδί ήταν ζεστό... Επέμεινες πως ζούσε... Εγώ είχα μουγγαθεί... Απλώς εμείς δεν ακούγαμε την καρδιά του... Έτσι έλεγες... Πήρες τηλέφωνο στις Πρώτες Βοήθειες, κάλεσες ασθενοφόρο... Ύστερα...

(Μένει για λίγες στιγμές σιωπηλή.)

I: Ύστερα το παιδί άρχισε να κρύνει... Όσο κι αν το έτριβες για να ζεσταθεί, το κορμί του παιδιού κρύνανε... Όταν έφτασε το ασθενοφόρο, είχε ήδη παγώσει... Μας χτύπησαν την πόρτα και άφησες το παιδί στο κρεβατάκι του... Κατέβηκες και άνοιξες... «Ανησυχήσαμε, νομίσαμε πως έπαθε κάτι στον ύπνο του, μα τώρα το παιδί μας είναι καλά...» Έτσι τους είπες... Σε ρώτησαν: «Είστε σίγουρος πως είναι όλα καλά;» «Ναι, είμαι σίγουρος...», τους απάντησες... Κι όταν βγήκαν από την εξώπορτα, τους ακούσαμε να λένε μπαίνοντας στο ασθενοφόρο: «Υπάρχουν μαλάκες και μαλάκες...»

(Μένει και πάλι σιωπηλή για λίγο.)

I: Κι έπειτα ανέβηκες στο δωμάτιο... Με αγκάλιασες... «Τζάμπα τους κουβαλήσαμε τους ανθρώπους», μου είπες... «Το παιδί κοιμάται στο κρεβατάκι του... Έλα να πλαγιάσουμε...» Ξαπλώσαμε... Με αγκάλιαζες τόσο σφιχτά... Σιέφτηκα πως, αν είσαι εσύ δίπλα μου, όλα θα γίνουν... *(Ψιθυριστά.)* Όλα θα περάσουν...

(Παίρνει το χέρι του Λ και το φιλάει.)

I: Δεν έμαθα τι έκανες με το κορμί του... Την άλλη μέρα που ξύπνησα, το κρεβατάκι ήταν άδειο... Δεν τολμούσα να σηκωθώ... Περίμενα να έρθεις – κάπου είχες πάει... Μάλλον ήσουν στον κήπο... Το έθαψες εκεί... Ποτέ δεν ρώτησα πού... Όταν μπήκες μέσα, μου είπες: «Δεν είναι υπέροχος ο γιος μας στο κρεβάτι του;» Σε κοίταξα με απορία... «Πεινούσε και δεν ήθελα να σε ξυπνήσω... Του έδωσα εγώ το γάλα του με το μπιμπερό, το ξημέρωμα... Και τώρα ξανακοιμήθηκε...»

(Τον κοιτάζει. Ο Λ κοιτάζει ίσια. Μοιάζει να βλέπει μια αόρατη κινηματογραφική ταινία.)

I: Έτσι ξεκίνησε η ιστορία που κρατάει δεκαοχτώ χρόνια... Εγώ, εσύ και το «παιδί»... Αυτό που θα διάλεγε το όνομά του όταν θα γινότανε δεκαοχτώ χρονών... Εσύ ήσουν ταυτόχρονα δύο σε έναν: και εσύ και ο «γιος» μας... Καθημερινά επινοούσες γεγονότα γύρω από αυτόν... Γεννούσες κάθε λεπτομέρεια της ζωής του... Μια ζωή πλάι στη δική μας... Και αυτή τη ζωή την υλοποιούσες ο ίδιος... Τον έβαζες να κλαίει, να γελάει, να τα κάνει πάνω του, να αρρωσταίνει... Του αγόραζες φρουτόκρεμες και τις έτρωγες ο ίδιος, έπινες τα παιδικά αντιπυρετικά όταν αρρώσταινε, του αγόραζες πάνες... Τον έκανες να μιλήσει όταν ήτανε έξι μηνών... Στους εννιά μήνες περπάτησε, και σχεδόν ταυτόχρονα έμαθε να πηγαίνει στην τουαλέτα... Στα δύο του χρόνια μιλούσε σαν κανονικός άνθρωπος, μπορούσε να γράφει και να διαβάζει... Έφτιαχνες κάθε λεπτομέρεια από τη ζωή του... Σαν να την κένταγες πάνω σε ένα τεράστιο μαντήλι....

(Κοιτάζει την παλάμη του Α. Σαν να προσπαθεί να βρει τις γραμμές της μοίρας πάνω σε αυτήν.)

I: Ζωγράφιζες τις παιδικές του ζωγραφιές, έγγραφες εκθέσεις και ημερολόγια, του έφτιαχνες σελίδες στο Ίντερνετ... Έκανες όλα όσα θα έκανε αυτός... Έφτιαχνες αρέσκειες και απαρέςκειες, στιγμές τρυφερότητας και απροσάρμοστες εκρήξεις – οικοδομούσες το χαρακτήρα του... Προσπάθησες να τον διαφοροποιήσεις από σένα σε δεκάδες καθημερινές συνήθειες... Έμαθες κάθε πρωί να πίνεις καφέ για λογαριασμό του – κι ας σε αηδίαζε από παιδί ακόμη και να τον μυρίσεις... Επινοούσες διαδικτυακούς έρωτες, απογοητεύσεις, μοναχικές βραδινές εξόδους, σκύλους που να τον ακολουθούν, νευρώσεις και καταθλίψεις... Επινόησες ακόμη...

(Σταματάει. Τον κοιτάζει ξανά.)

I: Επινόησες ακόμη και το μίσος για τον πατέρα του... Για σένα... Έφτιαξες έναν «πατέρα» που διαρκώς απέφευγε να συναντήσει το γιο του... Και ο «γιος» τον νιώθει σαν... *(Κομπιάζει. Κοιτάζει κάτω.)* Σαν έναν θανατηφόρο ίσκιο... Σαν έναν δηλητηριώδη σκορπιό μέσα στο σπίτι...

(Κοιτάζει ίσια μπροστά.)

I: Δεν ξέρω πότε το σκέφτηκες... Πότε σου ήρθε στο μυαλό η ιδέα... Σαν αστραπή που σκίζει τη νύχτα... Δεν ξέρω... Ίσως την ώρα που έτριβες το νεκρό παιδί για να το ζεστάνεις... Ή την ώρα που έφτασε το ασθενοφόρο και μας χτύπησαν το κουδούνι... Ή αμέσως μετά, όταν ανέβαινες και πάλι στο δωμάτιο... Μα ξέρω πως όλα τα έκανες για μένα...

Όλα ήταν για μένα... Με αγαπούσες και σε αγαπούσα... Πίστεψες πως το μπορούσαμε... Αν υπάρχει αγάπη, όλα είναι εφικτά... Όλα γίνονται...

(Τον κοιτάζει ξανά. Του πιάνει τα χέρια. Μιλάει με θέρμη.)

I: Και το μπορούσαμε... Μεγαλώσαμε το παιδί μας μέσα σε αυτό το σπίτι... Το κάναμε δεκαοχτώ χρονών... Δεκαοχτώ χρονών... Ενήλικο άνθρωπο... Και χθες το βράδυ το αποφάσισε... Να φύγει... Και το έκανε... Πήρε την αγάπη μας και έφυγε... Κάπου μακριά θα διαλέξει το όνομά του και θα ζήσει τη ζωή του... Η ζωή συνεχίζει τη ζωή... Δεν θα τον ξαναδούμε ποτέ... *(Επαναλαμβάνει με έμφαση.)* Π ο τ έ ... Ούτε θα μάθουμε κάτι γι' αυτόν... Αλλά θα ξέρουμε πως θα ζει κάπου εκεί έξω και θα μας σιέφτεται... Και θα μας αγαπάει... Και θα τον αγαπάμε κι εμείς... Θα αγαπιόμαστε... Η αγάπη είναι...

(Σταματάει για λίγο. Σαν να κομπιάζει. Κοιτάζει ίσια μπροστά.)

I: Αγάπη είναι αυτό που δεν πρέπει να καταλάβεις...

12.

(Όσσην ώρα μιλούσε η I στη σκηνή 11, ο Λ ήταν βυθισμένος σε μια παράξενη ονειροπόληση. Τώρα αρχίζει να μιλά, δίχως να βγαίνει από το κλίμα αυτό.)

Λ: Μπορείς, βέβαια, να πεις πως είναι μονότονος...

I: Ποιος;

Λ: Πάντοτε δίνει την ίδια μονότονη απάντηση...

I: *(Κάπως ενοχλημένη.)* Ποιος, λοιπόν;

Λ: Ο Οιδίποδας...

I: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά, απογοητευμένη.)* Ο Οιδίποδας...

Λ: *(Σαν να συνεχίζει μια προηγούμενη συζήτηση.)* Σε όποιο ερώτημα κι αν του βάζουμε, απαντάει συνεχώς το ίδιο πράγμα.... «Εγώ είμαι, εγώ είμαι, εγώ είμαι...»

I: *(Με παραίτηση.)* Ναι, βέβαια...

Λ: Όταν τον ρωτάει η Σφίγγα «τι έστιν δίπους, τρίπους και τετράπους;», αυτός τι απαντάει;

I: *(Προσπαθεί να τον αγκαλιάσει.)* Πρέπει να σταματήσουμε...

Λ: *(Της πιάνει τα χέρια. Δείχνει να είναι σε έξαψη.)* Θυμάσαι τι απαντάει;

I: *(Και πάλι με παραίτηση.)* Ο άνθρωπος...

Λ: *(Σχεδόν θριαμβικά.)* «Εγώ είμαι...» *(Καθώς η I τον κοιτάζει με απορία, αυτός συνεχίζει.)* Αυτό της απάντησε: «Εγώ είμαι... Ο Οιδίπους... Ο ι - δ ί - π ο υ ς - δηλαδή και δίπους και τρίπους και τετράπους και ό,τι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς...»

I: *(Στον ίδιο τόνο.)* Ίσως να απάντησε κι έτσι...

Λ: Σε όλη του τη ζωή έδινε την ίδια απάντηση... Κάποτε άκουσε για έναν νόθο στην Κόρινθο... «Εγώ είμαι», απάντησε... Έπειτα το Μαντείο μίλησε για κάποιον που θα σκοτώσει τον πατέρα του και θα παντρευτεί τη μάνα του... «Εγώ είμαι...» Έπειτα βρήκε στο δρόμο του το αίνιγμα της Σφίγγας... «Εγώ είμαι...»

I: *(Του πιάνει το μάγουλο.)* Αν δεν σταματήσεις τώρα, μετά θα είναι αργά...

Λ: Κι έπειτα ήρθε η πανούκλα... Και μαζί της ο δεύτερος χρησμός... «Για όλα ευθύνεται ένας βδελυρός φονιάς και αιμομίκτης... Ένα ακαίσιτο τέρας που μολύνει την πόλη...» Και τότε...

I: Είναι η ζωή μας που κινδυνεύει...

Λ: *(Με έξαψη.)* Και τότε άστραψε φως μέσα στο νου του... *(Αρχίζει και ουρλιάζει.)* ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ... ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ... ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ...

I: *(Σχεδόν κλαίγοντας.)* Ηρέμησε... Σε παρακαλώ, ηρέμησε...

Λ: *(Απαγγέλλει το στίχο.)* «Εξ υπαρχής αύθις αυτ' ε γώ φανώ...»

I: *(Με παραίτηση.)* Σε έχει μολύνει... Δεν το είχα καταλάβει, αλλά σε έχει μολύνει... Εδώ και πολύ καιρό σε έχει μολύνει...

Λ: Και, ξέρεις κάτι; Δεν ήταν πρησμένα τα πόδια του... Το μυαλό του ήταν πρησμένο... Είχε ξεπεράσει το επιτρεπτό όριο των σκλαβωμένων ανθρώπων... *(Γεμάτος οραματική έξαψη.)* Ήταν Οιδίνοους...

I: Και τώρα πια έχεις συνηθίσει... Ζεις με το πόνον...

Λ: *(Εξακολουθεί να μην την ακούει. Την κοιτάζει με οραματική έξαψη.)* Ήταν αληθινά σοφός... Ήταν ο σοφότερος άνθρωπος των αιώνων...

I: *(Σηκώνεται όρθια. Με ξερρή, άχρωμη φωνή.)* Το γλυκό έχει ψηθεί...

Λ: *(Εκπληκτος, σαν να ξύπνησε από ένα όνειρο.)* Το γλυκό;

I: Ναι, το γλυκό που ετοιμάζεις... Έχει ψηθεί... Κι αν το αφήσεις παραπάνω, θα αρχίσει να καίγεται...

Λ: *(Σηκώνεται, πάει στο φούρνο. Με πολλή ζέση.)* Έχεις απόλυτο δίκιο... Λίγο ακόμη και θα καιγότανε... *(Ανοίγει το φούρνο, πιάνει τις πιάστρες και βγάζει έξω το ταψί. Το αφήνει στον πάγκο και το μυρίζει.)* Έγινε ακριβώς όπως έπρεπε...

I: Δεν μπορείς να το φας έτσι... Θα πάθεις έγκαυμα...

Λ: Μα φυσικά, θέλει μισή ώρα για να κρυώσει... Κι έπειτα θα είναι έτοιμο για σερβίρισμα... Τότε θα βάλουμε και την κανέλα...

I: Ναι, τότε...

Λ: Κι ο γιος μας θα δοκιμάσει το γλυκό του... Νομίζω πως θα ενθουσιαστεί...

I: *(Πάει να πει κάτι κομπιάζοντας.)* Ο γιο... ο γιος μας...

Λ: *(Την κόβει.)* Θα ενθουσιαστεί... *(Αλλάζοντας το ύφος του, με πιο σκληρή φωνή.)* Ή σωστότερα, θα δείξει ενθουσιασμένος...

I: Δεν υπάρχει... Ο γιος μας ... δεν υπάρχει...

Λ: *(Σαν να μην την ακούει.)* Πρέπει να δείξει ενθουσιασμένος... Ειδάλλως θα καρφωθεί...

I: Έχει πεθάνει εδώ και δεκαοχτώ χρόνια...

Λ: *(Εξακολουθεί να μην την ακούει. Η φωνή του γίνεται περίεργη.)* Κι αν καρφωθεί, το σχέδιό του θα σκάσει σαν μπαλόνι...

I: Τον έχεις θάψει στον κήπο... Αλλά ποτέ δεν μου είπες πού τον έθαψες...

Λ: *(Με περίεργα ειρωνικό ύφος.)* Ξέρεις το σχέδιό του;

I: Θα ήθελα να μου πεις πού τον έθαψες...

Λ: Θα φάμε το γλυκό, κι έπειτα θα πάμε στο δωμάτιό μας να πλαγιάσουμε για μεσημέρι... Και τότε, ενώ κοιμάμαι, θα έρθει και θα με σφάξει με το μαχαίρι... *(Την κοιτάζει στα μάτια. Η φωνή του σκληραίνει.)* Με το μαχαίρι της κουζίνας, που το έχει κλέψει από το συρτάρι...

I: *(Σιγά σιγά κουλουριάζεται στο πάτωμα. Μιλάει αδύναμα.)* Έχω δικαίωμα να μάθω πού τον έθαψες...

Λ: *(Με μια πολύ απότομη κίνηση τραβάει το συρτάρι της κουζίνας. Φωνάζει πολύ δυνατά.)* Μ Π Α Μ ... *(Με κάπως πιο χαμηλό τόνο, αλλά πολύ επιθετικά.)* Το μπαλόني έσκασε... Το υποψήφιο θύμα πήρε χρησμό από το Μαντείο...

I: *(Έχει ζαρώσει κάτω, με το κεφάλι ανάμεσα στα γόνατά της. Κλαίει μουγγά. Όταν μιλάει, μιλάει με λυγμικά αναφιλητά.)* Δεν υπάρχει Μαντείο... Δεν υπάρχει τίποτε...

Λ: *(Πλησιάζει προς τα ντουλάπια.)* Και τώρα θα κάνω αυτό που πρέπει... Θα αμυνθώ...

I: *(Έντρομη.)* Πώς; Πώς θα αμυνθείς;

Λ: *(Ανοίγει το ντουλάπι, βγάζει ένα πιάτο.)* Όπως πρέπει..

I: Πώς θα αμυνθείς;

Λ: *(Παίρνει ένα κουτάλι και σερβίρει ένα μήλο στο πιάτο.)* Με επίθεση... Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση...

I: Τι θα κάνεις;

Λ: *(Σερβίρει ένα δεύτερο μήλο στο πιάτο.)* Δεν θα κάνω... Έχω ήδη κάνει... Στο γλυκό έχω βάλει ποντικοφάρμακο...

I: Δεν έχεις βάλει τίποτε... Σε έβλεπα όταν το έφτιαχνες... Στα μήλα έριξες ζάχαρη, νερό και λικέρ... Σου τα έφερα εγώ στο τραπέζι...

Λ: Την ώρα που τα έφερες από τα ντουλάπια, άδειασα το ποντικοφάρμακο στις τρύπες από τα μήλα...

I: *(Τρομοκρατημένη, με μεγάλη ταραχή.)* Δεν στρέχει τίποτε από όσα λες...

Λ: *(Σηκώνει το πιάτο. Ενώ μιλάει, το περιεργάζεται.)* Τώρα, που θα κατέβει, θα του σερβίρεις τα μήλα... Δεν θα αρνηθεί να τα φάει, αν είναι σερβιρισμένα από εσένα... *(Το μυρίζει.)* Η ζάχαρη και το λικέρ θα έχουν καλύψει τη γεύση από το δηλητήριο... *(Αφήνει το πιάτο με το γλυκό στον πάγκο της κουζίνας.)* Μόλις τελειώσει το γλυκό του, θα ανέβει στο

δωμάτιό του για να ακούσει μουσική... Τότε θα νιώσει μια δυσφορία και θα ξαπλώσει... Σε μισή ώρα το πολύ, θα είναι νεκρός...

I: Δεν θα του σερβίρω τίποτε... Δεν θα σερβίρω τίποτε σε κανέναν...

Λ: Θα το κάνεις... Ξέρεις πως θα το κάνεις... Αυτό το παιδί απειλεί την αγάπη μας... Τη ζωή μας... Κι εσύ πρέπει να συνεχίσεις τη ζωή...

I: *(Φωνάζει με απόγνωση.)* ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΝΩ ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟ ΟΣΑ ΛΕΣ...

Λ: Θέλει να με σκοτώσει και να σε κάνει γυναίκα του... Είδες πριν πώς σε εξανάγκασε να τον φιλήσεις... Μόλις με σφάζει, θα πάρει τη θέση μου... Θα σε βιάζει κάθε βράδυ... Θα θελήσει να σου σπείρει τα παιδιά του... Να γεννήσεις τα τέρατά του...

I: *(Κλαίγοντας.)* Δεν θα κάνω τίποτε...

Λ: Θα τα κάνεις όλα όπως πρέπει... Είναι για τη ζωή... Οι γυναίκες είναι πλασμένες για αυτό...

(Η Λ δεν του απαντάει. Κλαίει με σπασμούς.)

Λ: Λοιπόν, ανεβαίνω να τον φωνάξω... Αν θέλεις, βγάλε από το ντουλάπι την κανέλα, για να τη βρει στο τραπέζι... Του αρέσει τόσο πολύ η κανέλα...

I: *(Με στεγνή φωνή.)* Δεν υπάρχει κανέλα...

Λ: Δεν είναι δυνατόν...

I: Ναι, δεν υπάρχει... Ξέχασα να πάρω από το σούπερ μάρκετ...

Λ: Δεν πειράζει... Θα φάει το γλυκό του χωρίς κανέλα...

I: Μα δεν μπορεί να φάει γλυκό χωρίς κανέλα...

Λ: Τον τελευταίο καιρό μπορεί... Το διάβασα στη σελίδα του... *(Η I τον κοιτάει με απόγνωση.)* Ανεβαίνω...

(Ο Λ ξεκινάει να ανέβει. Κοντοστέκεται. Γυρίζει προς την έντρομη I, σκύβει και τη φιλάει τρυφερά στα μαλλιά.)

Λ: Μην έχεις άγχος, αγάπη μου... Όλα θα κυριαρχηθούν από τη ζωή... Όλα θα γίνουνε για την αγάπη, υπό την καθοδήγηση της αγάπης...

(Με γοργές κινήσεις ο Λ βγαίνει από το δωμάτιο.)

13.

(Η Ι βρίσκεται μόνη της στη σκηνή. Σηκώνεται και πλησιάζει τον πάγκο με το γλυκό. Ίσως και να το μυρίζει.)

Πολύ γρήγορα μπαίνει στο δωμάτιο ο Λ. Δεν φοράει το σακάκι του. Φοράει μόνο το πουκάμισό του. Είναι ματωμένος. Στο χέρι του κρατάει το ματωμένο μαχαίρι της κουζίνας.)

Λ: *(Με έκθαψη.)* Μητέρα...

Ι: *(Γυρίζει και τον κοιτάζει τρομαγμένη. Μιλάει διερευνητικά, σαν να περιμένει την αντίδραση του Λ.)* Γύρισες;

Λ: Είμαι εδώ, μητέρα... *(Αφήνει το μαχαίρι στο τραπέζι. Τρέχει στην αγκαλιά της.)* Είμαι εδώ... Μαζί σου...

Ι: *(Αφήνεται να την αγκαλιάσει. Μιλάει ξερά, με διάχυτη παραιτήση.)* Πάντοτε ήσουν μαζί μου... Και δεν –

Λ: *(Την κόβει. Μιλάει με ενθουσιασμό.)* Είμαστε επιτέλους ελεύθεροι... Εγώ κι εσύ...

Ι: Δεν είμαι η μητέρα σου... Ο γιος μου έχει πεθάνει...

Λ: *(Μοιάζει να μην την ακούει.)* Είμαστε ελεύθεροι... Εγώ το έκανα... Μας ελευθέρωσα... Έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω...

Ι: Δεν έκανες τίποτε...

Λ: *(Εξακολουθεί να μην την ακούει. Με έκθαψη και ενθουσιασμό.)* Τον σκοτώσα... Έγινα άντρας σκοτώνοντάς τον... *(Ο ενθουσιασμός του μεγαλώνει.)* Τον έσφαξα με το μαχαίρι της κουζίνας... Έχω πάνω μου το αίμα του... Το αίμα του πατέρα...

Ι: Δεν έσφαξες κανέναν... Χτύπαγες τον αέρα... Κι έπειτα χαράκωσες το μπράτσο σου για να ματώσεις το μαχαίρι...

Λ: *(Δίχως να την ακούει.)* Ήμουν σε άμυνα... Ή θα με σκότωνε ή θα ζούσα... Ήταν μονόδρομος... *(Κοιτάζει το αίμα στο μαχαίρι του.)* Το αίμα είναι πάντοτε ένας μονόδρομος...

Ι: *(Με παραίτηση, κοιτώντας και πάλι το γλυκό στο πάγκο.)* Ήσουν μόνος σ' ένα δωμάτιο και μαχαίρωνες τον αέρα...

Λ: *(Κάθεται στην καρέκλα του τραπεζιού και πιάνει το μαχαίρι. Σε όλη τη διάρκεια του μονολόγου του, αναπαριστά τις πράξεις που διηγείται, σαν να κάνει παντομίμα.)* Τον περίμενα στο δωμάτιο... Ήξερα πως θα ανέβει... Το ήξερα... Θα άνοιγε την πόρτα με το σιχαμερό χαμόγελό του και θα μου έλεγε «Χρόνια πολλά, γιε μου...» Μετά από δεκαοχτώ χρόνια που με απέφευγε, θα ερχόταν να μου μιλήσει για πρώτη φορά... Να κοιταχτούμε πρόσωπο με πρόσωπο... Και θα έσκυβε και θα με φιλούσε στο κεφάλι...

(Βάζει το μαχαίρι ανάμεσα στους μηρούς του και διπλώνεται, όπως όταν πονάει το στομάχι.)

Λ: Εγώ θα έμενα σιωπηλός... Θα είχα αιφνιδιαστεί... Εκείνος θα συνέχιζε: «Η μητέρα σου κι εγώ θέλουμε να κατέβεις στην κουζίνα... Σου έχουμε μια έκπληξη σήμερα, που είναι η μέρα της γιορτής σου...» Κι έπειτα θα περίμενε να σηκωθώ... Θα με κατέβαζε κάτω επιβάλλοντας την πατρική του εξουσία, θαρρείς σπρώχνοντάς με με τα μάτια... Και εκεί θα με περίμενες εσύ με το γλυκό ήδη στο πιάτο...

(Αρχίζει, διπλωμένος όπως είναι, να κουνάει πάνω κάτω τον κορμό του, με νευρικότητα.)

Λ: Το ήξερα πως το γλυκό είχε ποντικοφάρμακο... Σ' το είχα πει... Μα θα μου το σερβίριζες εσύ... Σε είχε εκβιάσει να μου το σερβίρεις... Σε έκανε ό,τι ήθελε... Ήταν ο άντρας σου κι ήσουν το υποχείριό του...

(Ακουμπάει το πρόσωπό του στα γόνατά του. Σαν να ονειροπολεί.)

Λ: Κι αν μου το σερβίριζες εσύ, θα το έτρωγα... Το ήξερε καλά – βασιζόταν σε αυτό... Ναι, θα το έτρωγα – κι ας είχε ποντικοφάρμακο... Τίποτε δικό σου, τίποτε από σένα δεν θα μπορούσα να το αρνηθώ...

(Η φωνή του σιληραίνει. Αρχίζει και πάλι, όντας διπλωμένος, να κουνιέται νευρικά.)

Λ: Έπρεπε να μην κατέβω κάτω... Έπρεπε να μην του επιτρέψω να με κατεβάσει στην κουζίνα... Να τα τελειώσω όλα στο δωμάτιό μου...

(Κουνιέται όλο και νευρικότερα. Η φωνή του σκληραίνει όλο και πιο πολύ.)

Λ: Έπρεπε να τελειώσουν όλα... Την ώρα που θα έσκυβε να με φιλήσει.... Την ώρα που θα πήγαινε να με αγγίζει... Τότε έπρεπε να γίνει... Να πεταχτώ και να του μπήξω το μαχαίρι... Να γίνω δικαιοσύνη και να το κάνω... Τώρα να γίνω... Τώρα...

(Πετιέται όρθιος και μαχαιρώνει τον αέρα. Ξανά και ξανά. Ουρλιάζοντας.)

Λ: Τ Ω Ρ Α ... Τ Ω Ρ Α ... Τ Ω Ρ Α ...

(Γυρίζει και κοιτάζει την Ι.)

Λ: *(Σε κανονικό τόνο, αλλά με φωνή απόκοσμη.)* Το έκανα... Πίστευα πως δεν γινόταν, αλλά το έκανα... Έγινε η δικαιοσύνη... Έπρεπε να γίνω και έγινα... Έγινε αυτό που είμαι... Η φύση μου...

(Κοιτάζει και πάλι ίσια μπροστά. Συνεχίζει να μιλάει με απόκοσμη φωνή.)

Λ: Κι όσην ώρα τον μαχαιρώνω, τα μάτια του ήταν μέσα στα μάτια μου... Σαν να ήθελε να μπει μέσα μου, να με κυριεύσει, να συνεχίσει στη θέση μου... *(Με ένταση.)* Π έ θ α ι ν ε και έ μ π α ι ν ε μέ σ α μου... Εισχωρούσε ολοένα – γινόμουν αυτός... Και τότε... *(Σταματάει.)*

(Με το ελεύθερο χέρι του, σκεπάζει τα μάτια του.)

Λ: Και τότε έκλεισα τα μάτια... Τα έκλεισα για να μην μπει άλλο... Να γλιτώσω από αυτόν που με κυριεύε... Τον ένιωσα να σπαρταράει πάνω μου... Σαν να κόχλαζε η ψυχή του μέχρι να ξεψυχήσει... Κι έπειτα ησύχασε... Έπαψε...

(Κατεβάζει το χέρι από τα μάτια του. Κοιτάζει και πάλι μπροστά.)

Λ: Ήμουν ελεύθερος... Είχα γίνει ελεύθερος... Είχα καλέσει τη δικαιοσύνη και η δικαιοσύνη με είχε ακούσει... Ήμουν ο φορέας της... Ο άγγελός της... Ο άγγελος της δικαιοσύνης κάθε αληθινού γιου στην ιστορία των ανθρώπων...

(Κοιτάζει και πάλι την Ι. Πηγαίνει προς το μέρος της. Εκείνη πισωπατάει τρομαγμένη.)

Λ: Τώρα πια μπορούσα να πάω στη μητέρα... Να κατέβω και να της πω πως είμαστε ελεύθεροι... Μπορούσα να παρουσιαστώ επιτέλους στη μητέρα όπως ονειρευόμουν... Να της πω πως είμαι αυτός που είμαι... Να την αγκαλιάσω, να τη φιλήσω... Να γιορτάσουμε την ελευθερία μας... Μπορούσα να κατέβω τις σιάλες ...

(Πετάει το μαχαίρι. Γονατίζει μπροστά της.)

Λ: Μπορούσα να έρθω σε σένα, μητέρα...

(Καθώς ο Λ βρίσκεται γονατισμένος, η Ι που μέχρι τότε πισωπατάει τρομαγμένη, πλησιάζει κοντά του και τον αγκαλιάζει προστατευτικά.)

I: Γαλήνεφε... Προσπάθησε να γαληνέψεις... Να ελευθερωθείς μέσα από τη γαλήνη...

(Ο Λ χάνεται μέσα στην αγκαλιά της. Σαν να ρουφάει λαίμαργα την αίσθηση της θαλπωρής.)

Λ: Ήρθα σε σένα, μητέρα... Είμαστε μαζί...

I: *(Μιλάει χαμηλόφωνα, κοιτώντας ανέκφραστα ίσια μπροστά.)* Σταμάτα... Σε παρακαλώ, σταμάτα... Μη μιλάς...

Λ: *(Την κοιτάζει με πάθος.)* Ήρθα να σε φιλήσω, μητέρα... *(Την τραβάει κοντά του. Με ερωτική έξαψη.)* Ήρθα να σε φιλήσω...

I: *(Σχεδόν ψιθυριστά.)* Μη μιλάς... Μη μιλάς...

(Αγκαλιάζονται και φιλιούνται. Πέφτουν στο πάτωμα με ερωτική παραφορά.)

Λ: *(Με σεξουαλική έξαψη – και καθώς τα λόγια τους διακόπτονται από τα φιλιά.)* Θέλω να γίνει, μητέρα... Θέλω να γίνει... Έχω το αίμα του πατέρα πάνω μου για να γίνει... Είναι η ώρα για να γίνει... Η ώρα μας, μητέρα...

I: *(Βγάζοντάς του το πουκάμισο.)* Μη μιλάς... Μη μιλάς... Ελευθερώσου και μη μιλάς...

(Στην ερωτική σκηνή που ακολουθεί, ο Λ βρίσκεται σε όλο και μεγαλύτερη παραφορά. Αντίθετα η Ι, όποτε μιλάει, το κάνει χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυριστά.)

Λ: Θέλω να γίνω ο άντρας σου, μητέρα...
Θέλω να γίνω ο άντρας σου... Να ενωθώ μαζί σου... Να μπω... Να μπω μέσα σου... Θέλω να...

I: Φίλησέ με... Μη μιλάς και φίλησέ με...

Λ: Να σε φιλήσω... *(Τη φιλάει. Τα όσα λέει στη συνέχεια ακούγονται ανάμεσα σε βογγητά και φιλήματα.)* Να βάλω τη γλώσσα μου μέσα στο στόμα σου... Να δαγκώσω τα χείλη σου και να ρουφήξω το αίμα σου... Να σου δαγκώσω τη γλώσσα και να σ' την ξεριζώσω...

(Ενώ ο Λ παραληρεί, γυμνώνονται από τα ρούχα τους. Η Ι τον ξαπλώνει κάτω, αναλαμβάνοντας την ερωτική πρωτοβουλία. Φιλάει το στέρνο του, γλείφει τα χέρια του, την κοιλιά του.)

Λ: Το αίμα του πατέρα... Θέλω να πάρεις το αίμα του πατέρα από πάνω μου... Θέλω να το πάρεις για να μη μας βλέπει... Θέλω να μη μας βλέπει πια...

I: Κανείς δεν μας βλέπει... Είμαστε στο σπίτι μας...

Λ: Ναι, κανένας... Κανένας δεν μας βλέπει...

I: Εδώ μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε... Στα σπίτια τους οι άνθρωποι κάνουν ό,τι θέλουνε...

Λ: *(Με πολύ μεγάλη έξαψη.)* Μπαίνω μέσα σου, μητέρα... *(Κραυγάζει.)* ΜΠΑΙΝΩ ΜΕΣΑ ΣΟΥ, ΜΗΤΕΡΑ...

I και Λ μαζί: *(Ενώ συντελείται η σεξουαλική διείσδυση. Η Ι βογκάει πνιχτά και λιγωμένα, ο Λ κραυγάζει συγκλονισμένος.)* Ο Ο Ο Ο... Α Α Α Α... Α Α Α Α...

Λ: *(Ουρλιάζοντας.)* ΕΙΜΑΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ, ΜΗΤΕΡΑ... ΕΙΜΑΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ, ΜΗΤΕΡΑ...

(Οι ανάσες τους συντονίζονται στο ρυθμό της σεξουαλικής πράξης.)

I: *(Πολύ λιγωμένη, σχεδόν ψιθυριστά.)* Εί-μα-στε μό-νοι μας, α-γά-πη μου... Εί-μα-στε μό-νοι μας, α-γά-πη μου...

Λ: *(Πάνω στα δικά της λόγια, με όλο και πιο έξαλλη παραφορά.)* ΕΙ-ΜΑ-ΣΤΕ ΜΕ-ΣΑ ΣΤΗ ΖΩ-Η... ΕΙ-ΜΑ-ΣΤΕ

ΜΕ-ΣΑ ΣΤΗ ΖΩ-Η... ΕΙ-ΜΑ-ΣΤΕ ΜΕ-ΣΑ ΣΤΟ
ΑΙ-ΜΑ ΤΗΣ ΖΩ-ΗΣ...

I: *(Βογγώντας λογμικά.)* Έλα, αγάπη μου...
Ελευθερώσου... Ελευθερώσου...

Λ: ΜΕ-ΣΑ... ΜΕ-ΣΑ... ΕΙ-ΜΑ-ΣΤΕ ΜΕ-ΣΑ
ΣΤΟ Ι-ΔΙΟ ΜΑΣ ΤΟ ΑΙ-ΜΑ... ΜΕ-ΣΑ ΜΑΣ...
ΜΕ-ΣΑ ΜΑΣ...

I: *(Ουρλιάζει έξαλλη, καθώς νιώθει πως ο Λ πλησιάζει τον
οργανισμό.)* ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥ...

Λ: *(Η λέξη του μετατρέπεται σε ιαχή καθώς έρχεται σε οργανισμό.
Σκεπάζει τα βογγητά της I – για την οποία δεν ξέρουμε αν ήρθε σε
οργανισμό.)* ΜΕ-ΕΕΕ-ΕΕΕ-ΣΣΣΑΑΑΑΑ... ΑΑΑΑΑΑ...
(Η ιαχή του I σβήνει στη σιωπή.)

*(Η I πέφτει πάνω στον Λ. Παίρνουν ανάσες δίχως να μιλούν.
Κάποτε η I αρχίζει να μιλάει ψιθυριστά. Σταδιακά η φωνή της δυναμώνει,
γίνεται κανονική.)*

I: Είναι μεγάλη επινόηση τα σπίτια... Μέσα στα σπίτια τους οι
άνθρωποι είναι ελεύθεροι... Κλείνουν την πόρτα και είναι ελεύθεροι...
Μπορούν να ελευθερώνονται... Τους το επιτρέπει η φύση τους... Είναι
φτιαγμένοι για να ελευθερώνονται... Η ελευθερία υπάρχει μέσα στο πρώτο
σχέδιο της σύλληψης του ανθρώπου...

*(Ανασηκώνεται. Καθώς μιλάει, σιάχνει τα ρούχα της, περπατά προς
το τραπέζι. Ο Λ παραμένει κάτω ανασαίνοντας.)*

I: Μπορείς να φανταστείς πολλά μέσα στο σπίτι... Να κλειδώσεις
την πόρτα και να φανταστείς... Μπορείς να βλέπεις τον κόσμο από το
παράθυρο... Να είσαι μέσα και να βλέπεις έξω... Τα παράθυρα γίνονται
οθόνες όπου βλέπεις κάτι τόσο δικό σου...

(Πηγαίνει προς το παράθυρο.)

I: Κάτι που το θέλησες τόσο πολύ...

(Στρέφεται προς το παράθυρο.)

I: Και να κοιτάς τον ήλιο... Είναι φορές που ο ήλιος πέφτει
κατακόρυφα... Τόσο, που τα ηλιοτρόπια –

Λ: *(Συμπληρώνει τη φράση της ενώ είναι ξαπλωμένος κάτω με κλειστά τα μάτια.)* «Τόσο, που τα ηλιοτρόπια δεν ξέρουνε κατά πού να γυρίσουν...»

Ι: *(Τρέχει με ενθουσιασμό προς το μέρος του.)* Θυμάσαι πότε τη διαβάσαμε αυτή τη φράση; Ήμασταν φοιτητές, στο πρώτο έτος της σχολής... Θα έχουν περάσει τουλάχιστον είκοσι πέντε χρόνια... Είχαμε αποφασίσει να διαβάσουμε μαζί, από το ίδιο βιβλίο, κολλώντας τα μάγουλά μας... Ήθελε εξάσκηση για να το πετύχουμε... Και να που την πρώτη μέρα των κοινών μας αναγνώσεων πέσαμε σε ένα διήγημα που είχε προς το τέλος του αυτή τη φράση... Όπως και να τη διάβαζες, ήταν ωραία φράση...

Λ: *(Ενώ ανασηκώνεται και κουμπώνει τα ρούχα του.)* «Εκεί όπου ο ήλιος λάμπει τόσο, ώστε τα ηλιοτρόπια δεν ξέρουνε κατά πού να γυρίσουν...»

Ι: Ακριβώς αυτό... Έτσι λάμπει... *(Στρέφεται προς το μέρος του γεμάτη ελπίδα.)* Αυτό το φως πρέπει να το ζήσουμε πια...

Λ: Ναι, αυτό το φως...

Ι: Έπρεπε να ελευθερωθούμε από τα φαντάσματα για να ζήσουμε αυτό το φως...

Λ: Ναι, έπρεπε...

Ι: *(Με ενθουσιασμό.)* Και ελευθερωθήκαμε...

Λ: Στ' αλήθεια ελευθερωθήκαμε...

(Η Ι φιλάει ενθουσιασμένη τον Λ. Αυτός δέχεται το φιλί της. Κατόπιν σηκώνεται όρθιος και κάθεται στο τραπέζι.)

Λ: Υπάρχει ένα ερώτημα... Ένα αρχικό ερώτημα...

Ι: Ποιο ερώτημα;

Λ: Ο Λάιος... Γιατί δεν σκότωσε το παιδί με το χέρι του;

Ι: *(Με ελαφρύ εκνευρισμό.)* Δεν ξέρω... Και στ' αλήθεια μού φαίνονται τόσο βαρετά πια όλα αυτά...

Λ: Ήξερε για το χρησμό από χρόνια... Απέφευγε να κάνει έρωτα με την Ιοκάστη, για να μην κάνει παιδί... Ώσπου εκείνη τον μέθυσε, για να σμίξει μαζί του... Κι όμως...

Ι: «Κι όμως» τι;

Λ: Δεν την υποχρέωσε να το ρίξει...

Ι: Πιθανώς να φοβήθηκε για την ίδια... Να μην πάθει κάτι...

Λ: Κι όταν γεννήθηκε, γιατί δεν το σκότωσε ο ίδιος με το χέρι του;

Ι: (Απρόθυμα.) Για να μην πέσει πάνω του το αίμα...

Λ: Όχι, δεν το έκανε γι' αυτό... Ήταν βασιλιάς... Είχε σκοτώσει τόσους και τόσους... Αλίμονο αν οι βασιλιάδες φοβόνταν το αίμα...

Ι: Δεν ξέρω... Και δεν με ενδιαφέρουν οι ιστορίες με βασιλιάδες...

Λ: Του άρεσε...

Ι: «Του άρεσε»;

Λ: Ναι, του άρεσε... Του άρεσε ο χρησμός... Τον μάγεψε... Προέβλεπε την πιο δοξασμένη δυστυχία των αιώνων για αυτόν και για το γιο του...

Ι: Ίσως να ήταν κι έτσι... Μα έγινε τόσο παλιά... Και τώρα πάει, πέρασε...

Λ: Δεν μπορούσε να αρνηθεί ένα τέτοιο πεπρωμένο... Μια τραγωδία που θα τρυπάει για πάντα τα μυαλά των ανθρώπων... Έτσι το σχεδίασε... Πέρασε λουριά στα πόδια του παιδιού και το έστειλε στον πιο πονετικό βοσκό του... Για τα υπόλοιπα θα φροντίζανε οι θεοί...

Ι: (Παίρνει το τηλεκοντρόλ και του το δίνει. Με επιτακτικό τόνο.) Θέλω να ακούσω το τραγούδι μας...

Λ: (Με πολύ τρυφερή διάθεση.) Ναι, βέβαια... Φυσικά, αγάπη μου... (Πατάει το κουμπί.)

Ι: Και δεν θέλω να ξανακούσω για τον Οιδίποδα... (Το τραγούδι αρχίζει. Ακούγεται ο πρώτος στίχος.) Θέλω να ακούω το τραγούδι μας...

(Η Ι πηγαίνει και κουρνιαάζει στην αγκαλιά του Λ. Αυτός την αγκαλιάζει τρυφερά. Ακούνε ολόκληρη την πρώτη στροφή του τραγουδιού. Στον τελευταίο στίχο του τραγουδιού, η Ι τραγουδάει κι αυτή.)

I: «We were the lovers who strolled through green fields...»

(Το τραγούδι συνεχίζει. Η Ι και Λ αγκαλιάζονται πιο σφιχτά. Η Ι δείχνει ευτυχισμένη. Στον τρίτο και τον τέταρτο στίχο της δεύτερης στροφής σιγοτραγουδάνε μαζί.)

I και Λ: «Gone with the cold wind that swept into my heart... Gone with the lovers who let their dreams depart...»

(Το τραγούδι συνεχίζει. Όταν αρχίζει η τρίτη στροφή, η Ι μιλάει. Η φωνή της έχει έναν τόνο οραματικό.)

I: Το παρελθόν τέλειωσε... Τέλειωσε πριν, κάτω στο πάτωμα... Ελευθερωθήκαμε από το παρελθόν... Και τώρα θέλω να ακούω μονάχα για το μέλλον... Για τούτη τη μέρα...

Λ: Μα ναι, φυσικά... Θα μιλάω μονάχα για το μέλλον

I: *(Τον κοιτάει στα μάτια.)* Θέλω να το υποσχεθείς...

Λ: *(Την κοιτάζει κι αυτός.)* Ναι, το υπόσχομαι...

I: *(Κοιτάζει ίσια μπροστά.)* Θέλω να ακούω μονάχα για τούτη την ηλιόλουστη μέρα... Για το φως της... Για το φως που κάνει τα ηλιοτρόπια να μην ξέρουνε –

Λ: *(Βιάζεται να συμπληρώσει τη φράση της.)* Κατά πού να γυρίσουν...

I: *(Κουρνιαάζει ευτυχισμένη στην αγκαλιά του.)* Ναι, αγάπη μου... Κατά πού να γυρίσουν...

(Σιωπούν. Ακούγονται οι δυο τελευταίοι στίχοι του τραγουδιού:

*You can't be happy until you bring it home
Home to the green fields and me once again*

Κατόπιν το τραγούδι τελειώνει.)

Λ: Ξέρεις τι σκέφτομαι;

Ι: Τι;

Λ: Δεν υπάρχει παιχνίδι των θεών...

Ι: *(Με ανησυχία.)* Δεν καταλαβαίνω...

Λ: Στον Οιδίποδα... Δεν υπάρχει παιχνίδι των θεών...

Ι: *(Εκνευρισμένη και πολύ ανήσυχη.)* Δεν θέλω να μιλάω για τον Οιδίποδα... Πριν υποσχέθηκες να μην ξαναμιλήσουμε ποτέ για τον Οιδίποδα...

Λ: Ο πατέρας είχε δίκιο... Όλα ήταν μια δική του απόφαση... Μια τρομερή στιγμή...

Ι: *(Με έκφραση απόγνωσης. Η φωνή της σταδιακά ραγίζει.)* Ο πατέρας... Ο πατέρας;

Λ: Δεν υπάρχουν σχέδια των θεών... Ο Θεός κοιμάται... Όλα είναι αστραπές στο νου των ανθρώπων...

Ι: *(Προσπαθεί να σηκωθεί, σε κατάσταση αλλοφροσύνης.)* Θέλω να φύγω... Θέλω να φύγω...

Λ: *(Την κρατάει αγκαλιασμένη με το ζόρι.)* Μείνε κοντά μου...

Ι: *(Ουρλιάζει καθώς προσπαθεί να του ξεφύγει.)* Θ Ε Λ Ω Ν Α
Φ Υ Γ Ω Μ Α Κ Ρ Ι Α Σ Ο Υ ... Μ Α Κ Ρ Ι Α Σ Ο Υ ...

Λ: *(Κρατώντας την εγκλωβισμένη και μιλώντας της με πολύ τρυφερή φωνή.)* Όχι, μητέρα... Πρέπει να μείνεις κοντά μου... Εγώ θα σε προστατεύσω... Εγώ θα σε προστατεύω στο εξής...

Ι: Θ Ε Λ Ω Ν Α ...

Λ: *(Της κλείνει το στόμα. Πάντοτε στον ίδιο τόνο.)* Μην ανησυχείς... Δεν θα το καταλάβει κανείς... Δεν θα τον ψάξει κανείς... Κανείς δεν θα τον δει να λείπει...

(Η Ι σκούζει για να μιλήσει, μα ο Λ την κρατά εγκλωβισμένη και της φράζει το στόμα.)

Λ: Θα πάρω τη θέση του... Δεν θα το καταλάβει κανείς... Μοιάζαμε πολύ με τον πατέρα... Θα μπορούσε να πει κανείς πως έφτυσε και με έκανε... Με το σάλιο του... *(Τη σφίγγει ακόμη περισσότερο, καθώς η Ι προσπαθεί να ελευθερωθεί.)* Με σχημάτισε φτύνοντας...

(Η Ι ησυχάζει, σαν να παραδίνεται. Ο Λ εξακολουθεί να την κρατάει εγκλωβισμένη, με φραγμένο το στόμα.)

Λ: Θα βγαίνω στη γειτονιά να φωνίζω... Θα χρησιμοποιώ την ταυτότητά του, τις κάρτες του... Στο σχολείο θα διδάσκω τα μαθήματα που δίδασκε μέχρι τώρα... Ευτυχώς φροντίσατε να είμαι ιδιοφυΐα και να παίζω τις αρχαίες τραγωδίες στα δάχτυλα... Για όλο τον κόσμο θα είμαι εκείνος... Κι εδώ μέσα –

(Σταματάει. Σιγά σιγά τραβάει το χέρι του από το στόμα της Ι.)

Λ: Κι εδώ μέσα θα είμαι εγώ... Ο γιος σου, μητέρα...

(Η Ι ανασαίνει βαθιά. Δεν μιλάει.)

Λ: Χθες το βράδυ, όταν βγήκα έξω να περπατήσω, συνάντησα και πάλι το σκύλο... Τον ίδιο σκύλο που συναντάω χρόνια τώρα στις βραδινές μου περιπλανήσεις... Όλες τις άλλες φορές περπατούσαμε δίπλα δίπλα... Ποτέ δεν τον κοίταξα, ποτέ δεν είδα τα μάτια του... Μονάχα περπατούσαμε...

(Με αργές κινήσεις σηκώνεται όρθιος.)

Λ: Χθες ήταν η ώρα να γίνει κάτι διαφορετικό... Σε λίγο θα γινόμουν ενήλικος... Ήταν η ώρα για μια απάντηση...

(Γονατίζει και αναπαριστά αυτά που λέει.)

Λ: Έτσι όπως περπατούσαμε, σταμάτησα... Δεν γινόταν να μην σταματήσω... Γονάτισα μπροστά του και τον αγκάλιασα... Ήταν τόσο φιλικός, τόσο γαλήνιος... Πλησίασα το πρόσωπό μου στα μάτια του... Κοίταξα μέσα στα μάτια του πολύ βαθιά... Και μετά...

(Η φωνή του αρχίζει να τρέμει από την ένταση.)

Λ: Μετά κατάλαβα... Δίπους, τρίπους και τετράπους... Ήμουν εγώ... Εγώ, εγώ, εγώ... Οι άνθρωποι γινόμαστε πολλά πράγματα όσο ζούμε... Τρώμε κι αναπνέουμε και μεγαλώνει το μυαλό μας... Πρήζεται το μυαλό μας...

(Αρχίζει να μιλάει κοφτά.)

Λ: Έγνεφα στο σκύλο καταφατικά... Για την ακρίβεια, έγνεφα στα μάτια του σκύλου... Μέσα βαθιά... Ήμουν εγώ... Έπρεπε να είμαι εγώ... Ο σκύλος με κατάλαβε... Ο σκύλος κατάλαβε...

(Γυρίζει και κοιτάζει την Ι.)

Λ: Είχε ξεψυχήσει στην αγκαλιά μου...

(Όλην την ώρα που μιλούσε ο Λ, η Ι είχε κρύψει το πρόσωπό της στα χέρια της. Τώρα η φωνή της θα είναι χαμηλόφωνη και ασθενική. Και πολύ παράξενη.)

Ι: Πρέπει να δούμε τις λεπτομέρειες...

Λ: Λεπτομέρειες; Τι λεπτομέρειες;

Ι: Πρέπει να προσέξουμε... Να μην μας καταλάβουν στο σχολείο...

Λ: *(Την κοιτάει διερευνητικά.)* Ναι, πρέπει να προσέξουμε...

Ι: Ο πατέρας σου... *(Σαν να σιέφτεται.)*

Λ: Ο πατέρας μου;

Ι: Ο πατέρας σου κάνει μάθημα με έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο... Και διορθώνει τα γραπτά με επίσης πολύ συγκεκριμένο τρόπο...

Λ: Θα τον μιμηθώ... Θα τα καταφέρω...

Ι: Δεν είναι εύκολο... Δεν τον έχεις δει ποτέ να κάνει μάθημα...

Λ: Είμαι γιος του... Έχουμε τον ίδιο χαρακτήρα... Διαβάζουμε τα ίδια βιβλία... Εξάλλου, οι μαθητές αλλάζουν κάθε χρονιά...

I: Ναι, αυτό είναι σωστό...

Λ: Και επιπλέον –

I: Επιπλέον;

Λ: Επιπλέον μπορείς να μου πεις κι εσύ μερικά πράγματα για τον πατέρα...

(Η I πηγαίνει προς το παράθυρο. Κοιτάζει έξω. Μιλάει κοφτά. Στο διάλογο που ακολουθεί, οι απαντήσεις της γίνονται όλο και πιο μηχανικές.)

I: Τι θέλεις να σου πω;

Λ: Τις μικρές καθημερινές του συνήθειες... Αυτές που δείχνουν το χαρακτήρα...

I: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς....

Λ: Πες μου αν τον ενοχλούσε ο καπνός... Ή κάποιος που μιλούσε δυνατά σε δημόσιο χώρο... Αν έκανε καβγάδες...

I: Όχι, δεν καβγάδιζε ποτέ... Ήταν πολύ ευγενικός...

Λ: Στους ζητιάνους, έδινε ελεημοσύνη;

I: Ναι, έδινε... Με μέτρο και πολλή ευγένεια...

Λ: Κι αν κάποιος παρκάριζε πάνω στις ράμπες των αναπήρων;

I: Πήγαινε και με ηρεμία τού εξηγούσε το λάθος του...

Λ: Κι αν ο άλλος δεν πειθόταν;

I: Πάντοτε ο άλλος πειθόταν...

Λ: Γενικώς, υπήρχε κάποια στιγμή που οργιζόταν;

I: Όχι, δεν υπήρχε...

Λ: Δεν υπάρχει άντρας που να μην οργίζεται...

I: Ο πατέρας σου δεν οργιζόταν...

H: Ήταν μισός άντρας...

I: Πιθανώς να ήταν...

Λ: Οι άντρες οργίζονται... Είναι στη φύση τους... Είναι στη φύση των αντρών η οργή... Ο πατέρας ήταν κάτι ανολοκλήρωτο...

I: Οργίστηκε όταν σε είδε να με φιλάς...

Λ: Δεν οργίστηκε... Το φιλί μας, το είχε σχεδιάσει...

I: Δεν ξέρω τι είχε σχεδιάσει...

Λ: Ξέρω εγώ... Είχε σχεδιάσει τα πάντα... Ακόμη κι αυτήν την ηλιόλουστη μέρα...

I: Ίσως να την είχε σχεδιάσει κι αυτήν...

Λ: Κι αυτό για τα ηλιοτρόπια, το διάβασε κάπου όταν ήταν μικρός... Και αποφάσισε να το φέρει εδώ...

I: Πιθανώς να το διάβασε...

Λ: Είμαστε το σχέδιό του... Είμαστε το γέννημα του νου του... Θαρρείς να μας ονειρεύτηκε σε μια ηλιόλουστη μέρα όπου τα ηλιοτρόπια δεν ξέρουνε κατά πού να γυρίσουν...

I: Του άρεσε να ονειρεύεται... Πίστευε στα όνειρα...

Λ: Και τώρα έχουμε να ζήσουμε το όνειρό του... Την ηλιόλουστη μέρα... *(Πλησιάζει πίσω της. Τη φιλάει στο λαιμό.)* Την αγάπη μας...

I: Την αγάπη... *(Σαν να απαντάει μόνη της.)* Ναι, την αγάπη... Οι άνθρωποι ζούμε για τον ερχομό της αγάπης...

16.

Λ: Θέλω να μου πεις κάτι ακόμη... Κάτι ακόμη για τον πατέρα...

Ι: *(Εξακολουθεί να μιλάει μηχανικά, σαν υπνωτισμένη.)* Για τον πατέρα...

Λ: Ναι, για τον πατέρα μου...

Ι: Τι θέλεις να σου πω;

Λ: Γιατί το έκανε;

Ι: Ποιο πράγμα;

Λ: Εκείνο το βράδυ που το μωρό σας δεν ανέπνεε... Γιατί αποφάσισε να το κρατήσει στη ζωή;

Ι: *(Και πάλι μηχανικά, σαν υπνωτισμένη.)* Γιατί αποφάσισε –

Λ: *(Επαναλαμβάνει εμφατικά.)* Ναι, γιατί αποφάσισε να με κρατήσει στη ζωή; Είχα σταματήσει να αναπνέω... Το ασθενοφόρο έφτασε... Χτύπησαν το κουδούνι... Εκείνος πήγε να τους ανοίξει... Και τότε αποφάσισε πως ζούσα...

Ι: Τότε το αποφάσισε...

Λ: Γιατί; Θέλω να μου πεις το γιατί...

Ι: Δεν ξέρω...

Λ: Πρέπει να ξέρεις... Ήσουν εκεί...

Ι: Μια αστραπή φώτισε το μυαλό του...

Λ: Δεν αρκεί μια αστραπή... Χρειάζομαι μια ανθρώπινη εκδοχή...

Ι: Δεν ξέρω...

Λ: *(Με ένταση.)* Χρειάζεται να ξέρεις...

I: *(Με φωνή τρεμάμενη.)* Το συμπόνεσε...

Λ: *(Επαναλαμβάνει την απάντησή της, σαν να την απλώνει μέσα του.)* Το συμπόνεσε...

I: Ο οίκτος είναι ανθρώπινη εκδοχή... Η συμπόνια...

Λ: Ναι, φυσικά...

I: Οι άντρες συμπονούν...

Λ: Ναι, συμπονούν...

I: Οργίζονται και συμπονούν...

Λ: Οργίζονται και συμπονούν...

I: Έτσι έζησες... Σε συμπόνεσε ο πατέρας σου...

Λ: Δεν συμπόνεσε εμένα... Τον εαυτό του λυπήθηκε...

I: Κι εσύ τον σκότωσες...

Λ: Ναι, τον σκότωσα... Η συμπόνια είναι αίσθημα ατελές... Λειψό... Το ήξερε και ο ίδιος... Κάποιος έπρεπε να προχωρήσει και στην οργή...

I: *(Επαναλαμβάνει μηχανικά.)* Στην οργή...

Λ: Η Ιστορία θρέφεται από την οργή...

I: Η Ιστορία –

Λ: *(Την κόβει.)* Η Ιστορία είναι δουλειά των αντρών...

I: *(Σκεπτική.)* Σωστά...

Λ: Η Ιστορία φέρνει τις μέρες μας... Θαρρείς να είναι ένα τρένο που ξεφορτώνει τις μέρες μας... Ένα τρένο που ξημερώνει τον ήλιο κάθε πρωί...

I: *(Με παράξενη αμηχανία, σαν κάτι να σχηματίζεται στο μυαλό της.)* Αυτό το τρένο ... σήμερα έφερε ... καλό φορτίο...

Λ: Στ' αλήθεια, η μέρα είναι ηλιόλουστη... Είναι η μέρα μας...

Ι: Πράγματι, είναι μια μέρα γεμάτη φως...

Λ: Γεμάτη φως και μέλλον...

Ι: Ναι, ναι...

Λ: *(Την κοιτάζει στα μάτια με ενθουσιασμό.)* Το δικό μας μέλλον, μητέρα...

Ι: *(Τον κοιτάζει στα μάτια κι αυτή. Μιλάει αργά και ζυγισμένα.)* Ωστόσο, υπάρχει κάτι που μένει και για μένα...

Λ: *(Με ειλικρινή απορία.)* «Κάτι που μένει και για σένα»;

Ι: Ναι, για μένα...

Λ: Τι, μητέρα;

Ι: Θέλω να συνεχίσω τη ζωή...

Λ: Τη ζωή;

Ι: Ναι, τη ζωή... Θέλω να συνεχίσω τη ζωή... Οι γυναίκες συνεχίζουν τη ζωή... Είναι η δουλειά τους...

Λ: Δεν έχω αντίρρηση να συνεχίσεις τη ζωή...

Ι: Είναι η δουλειά μου... Πλάστηκα για αυτό... *(Τον κοιτάζει εμφατικά.)* Η δουλειά μου...

Λ: Έστω κι έτσι... Δεν έχω καμιά αντίρρηση να συνεχίσεις τη δουλειά σου...

Ι: Ναι, αυτό θα κάνω...

Λ: *(Πιάνει το πρόσωπό της στις παλάμες του. Τη φιλάει.)* Δεν έχω καμιά αντίρρηση, μητέρα...

Ι: Μονάχα...

Λ: Μονάχα τι;

I: Δεν γίνεται να συνεχίσει η ζωή με πτώματα... Τα πτώματα μυρίζουν...

Λ: Τι εννοείς;

I: Πάνω, στο δωμάτιό σου, είναι το πτώμα του πατέρα σου... Έτσι δεν είναι;

Λ: *(Απαντάει μηχανικά. Σαν να σκέφτεται κάτι.)* Έτσι είναι...

I: Θέλω να ανέβεις και να πάρεις το πτώμα...

Λ: *(Σαν να σκέφτεται φωναχτά.)* Να ανέβω και να πάρω το πτώμα...

I: Και να βγεις στον κήπο και να το θάψεις...

Λ: *(Πάντοτε σκεπτικός.)* Ναι, βέβαια...

I: Τα πτώματα μυρίζουν αν δεν θαφτούν... Κι είναι ανυπόφορη η μυρωδιά...

Λ: Σωστά...

I: Ανυπόφορη για όλη την ανθρωπότητα...

Λ: Ναι, για όλη την ανθρωπότητα...

I: Μονάχα, στον κήπο όπου θα το θάψεις, θα ήθελα να μην βάλεις κανένα σημάδι... Ούτε και να μου πεις ποτέ πού βρίσκεται...

Λ: Εντάξει, δεν θα σου πω...

I: Πήγαινε, λοιπόν...

Λ: Κι εσύ;

I: Εγώ τι;

Λ: Τι θα κάνεις εσύ;

I: Εγώ θα συνεχίσω τη ζωή...

Λ: Πώς;

I: Με αποφάσεις... Αυτό δεν κάνουν οι γυναίκες; Αποφασίζουν να συνεχίσουν τη ζωή...

Λ: Τι αποφάσεις;

I: Τις μικρές καθημερινές αποφάσεις... Ας πούμε, αν πρέπει να αλλάξουν το χρώμα από τις κουρτίνες στα παράθυρα... Αν σώθηκε το ζεστό νερό και πρέπει να ξανανάψουν το θερμοσίφωνα... Αν θα αλλάξουν τη θέση του κρεβατιού... Αν πρέπει να αγοράσουν κανέλα από το σούπερ μάρκετ...

Λ: Ναι, μητέρα... Οι γυναίκες συνεχίζουν τη ζωή με τις μικρές καθημερινές αποφάσεις...

I: Είναι αποφάσεις δίχως οργή και δίχως συμπόνια...

Λ: Ναι, βέβαια...

I: Μα είναι εξίσου δύσκολες με τις άλλες... Ή πιθανώς να είναι και δυσκολότερες...

Λ: Ναι, πιθανώς να είναι οι δυσκολότερες...

I: Μονάχα, θέλω να πας και να κάνεις αυτό που μου υποσχέθηκες...

Λ: *(Της φιλάει το χέρι.)* Ναι, θα το κάνω, μητέρα... Και μετά θα έρθω για να ζήσουμε τη ζωή μας...

I: Κι εγώ θα σε περιμένω... Θα βάλω το τραγούδι μας και θα σε περιμένω...

Λ: Θα ζήσουμε την ηλιόλουστη ζωή μας...

I: Ναι, βέβαια... Θα έχει τόσο ήλιο, που τα ηλιοτρόπια...

Λ και I *(Σχεδόν μαζί):* ... Δεν θα ξέρουμε κατά πού να γυρίσουν...

Λ: Εντάξει, λοιπόν... Πηγαίνω απάνω, να τελειώνουμε με το πτώμα... Να το σύρω και να το θάψω στον κήπο... Πηγαίνω... *(Σηκώνεται. Πηγαίνει στην πόρτα. Κοντοστέκεται.)* Και θέλω να σου πω... *(Σταματάει.)*

I: Τι;

Λ: Θέλω να σου πω πως δεν μετανιώνω... Δεν μετανιώνω για τίποτε...

Ι: *(Πλησιάζει, του χαϊδεύει το μάγουλο.)* Ούτε κι εγώ μετανιώνω, γιε μου...

(Ο Λ σκύβει και τη φιλάει ανάλαφρα στα χείλη. Κατόπιν κάνει μεταβολή και φεύγει.)

Η Ι μένει μόνη της στο δωμάτιο. Γυρίζει στο τραπέζι της κουζίνας, παίρνει το τηλεκοντρόλ, το πατάει. Από τα μεγάφωνα ακούγεται και πάλι το Greenfields.

Με σταθερά βήματα, η Ι παίρνει το πιάτο με το γλυκό από τον πάγκο της κουζίνας. Το βάζει στο τραπέζι. Παίρνει από το συρτάρι ένα κουταλάκι. Κάθεται στο τραπέζι έτοιμη για να φάει. Η μουσική δυναμώνει.

Τη στιγμή που το χέρι της κόβει το πρώτο κομμάτι από το γλυκό μήλο, το φως σβήνει. Το Greenfields συνεχίζει μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Ωστόσο, όσα ήταν να γίνουν στη σκηνή έχουν τελειώσει.)